

დავით არახაძე

დილის დუმილი

დავით არახამია

დილის ღუმელი

თბილისი 2014

წინამდებარე წიგნი, დავით არახამიას მეორე პოეტური კრებულია, სადაც საგრძნობლად გამოიკვეთა შემოქმედებითი სიერცის ის სფერო, როცა შეიძლება თამამად ითქვას, რომ მეტაფორული აზროვნების მაღლი აღწევს გონების სად ლაბირინთებში, რაც გამოიხატება ჭეშმარიტების, სიყვარულის, სიკეთის, მამულის, ეროვნულობის შემეცნების და მეობის განზოგადოების კვარცხლბეკად.

რთულია სიტყვასთან ჭიდილი... არ დაიყაროს ფარ-ხმალი, წარმოისახოს ახალი...

რედაქტორი: პაპუნა ქვარიანი

აწეობა, დაკაბადონება: თინა ქვარიანი

**გამომცემლობა: „თაკვერი“
დილის დუმილი**

თვალი ვერ უძლებს ფერების ლივლივს,
აისს ღრუბელი გაუწაღდია...
დარდივით დნება დუმილი დილის
და უხიაგი წლები გადიან.

ეს გული ისე დასევდიანდა,
ველარ მაშფოთებს ვნების ძახილი;
ნათელს წყვდიადი ტანჯავს ნიადაგ,
ჟანგმა დაცხრილა ბასრი მახვილი.

არავინ უწყის ვის რა მოელის, –
როგორ იკვნესებს ჩემი ნადარა.
არას შემარჩენს წუთისოფელი,
ვერ ეგუება გული ჭადარას.

ველარ დავდივარ, მე ნება-ნება,
ველარ ვიშუშებ იარას ლექსით.
წავა დღეების თამამი წყება,
მომავლის კვარცლახბექს
გასანთლავს ღმერთი.

შეგუება

ცამ სისარტყელა შემართა მშვილდად,
იშვიათი და მიუწვდომელი;
ამ ალიონსაც ვერ ვხედები მშვიდად,
რადგან განკითხვის ჟამი მომელის.

რადგანაც სიტყვებს მაშხალად ვცრიდი,
ლაჟვარდს დასერავს ჩემი ფიქრები.
რადგან ცხოვრებას ჯახირად ვთვლიდი,
უბადრუკობის მემობი ვიქნები.

ამ წუთისოფლის განვლილი წლები,
ვერ ესადაგა სამოთხის შვებას.
წინაპართ გვერდით დარჩება ძვლები,
სული უსასრულ განედებს სწვდება.

* * *

თუ ამოქმედდა
ღვთიური მადლი,
უმოქმედობის
თეთრდება ჩადრი.

და უცაბედად

მახსოვს ვიყავი უმკაცრესი ამაყ ფიქრებთან,
ვერ გამაკვირვებს მითი და ჭორი

გულდამგესლავი;
რადგანაც ჩანს, რომ აწმყო წარსულზე
მკაცრი იქნება,

ვეღარ ვიქნები წრფელი გულით იღბლის
მწყემსავი.

კვლავ ვაკაკუნებ კარებს ჩაკეტილს და ვერ
გშორდები;

იმედები კი უიმედობამ უმაღ შეცვალებს.

ვწრიალებ, ვბორგავ, ვერ გამიგია რას
ველოდები,

რადგანაც ვხედავ, რომ ბედისწერას ვერ
გავეცალებ.

სივრცეს გავეურებ, მაგრამ სიკეთის არა
ჩანს კვალი,

აღბათ გამწირავს მოლოდინი უეცარ
რისხვის.

დამის წყვდიადმა მომანათა ფერმერთალი
თვალი

და სხეულს ზაფრავს უნიათო დუღილი
სისხლის.

* * *

სული აქროლდა, მიჰყვა ქარიშხალს,
ფერი ეცვალა ორპირ სამყაროს;
მრავლისმეტყველი ხვნეშა გახშირდა,
ვეფეფავ, ფარხმალი რომ არ დავყარო.

არ მინდა

ასე სწრაფად რომ გადიან წლები,
ცად მიიღტვის ამოსუნთქვა მიწის.
ცრემლებს იშრობს გულმხურვალე მთები,
მღუმარებამ სიმათლის გზა იცის.

კვლავ აკვნესდა საღამური ღერწმის,
არ მინდა, რომ ოცნებები ჩაქრეს.
მე, ცოდვლი მიწისა და ზეცის,
უფალს ვანდობ უკანასკნელ სათქმელს.

რომ შეგასმინო

კვლავ ნეტარებით მიღელავს გული,
უხმოდ ღულუნებს გრძნობა მალული.
შეცქერი წყვილიადს სულგანაბული,
ტკივილს შეერწყა არღნის ჟღარუნი.

ამ უღიმღამო თავისუფლებას,
გადაეფარა ბინდის სუდარა.
კვლავ დიონისეს ხმა მეუფლება,
რომ შეგასმინო ხვეწნა, მუდარა.

შენატრის

გუფს რომ კორტნის სინანულის
განცდებია,
შთაგონებამ სული მკვეთრად ააკუნესა.
ცის ტატნობზე ცთომილებიც ბაცდებიან,
ელვამ ღრუბელს ფრთა მოსტეხა
ასალესად.

ბელურები წვიმის თქეშზე ოცდებიან,
სურნელებამ დეკა ლამის აამღეროს.
ღვარი მდელის მირონივით მოსცხებია,
მზეს შენატრის ნაზამთრალი საქართველო.

ჟამთასვლის გამო

ქარმა დაკარგა ბრძოლის მაზანდა,
ღრუბელმა წარბი მწყრაღად შეხარა.
გული ოცნებებს რიტმში რომ რგავდა,
ფიქრმა შეყარა მთელი ქვეყანა.

ჟამთასვლის გამო უფრორე ვმორცხვობ,
ვეღარ დავქრივარ თამამ ფიქრებით.
ოფლდათხეული იმითღა ვცოცხლობ,
რომ ვინუგეშო თავი სიზმრებით.

მომავლის რწმენის

აღტკინებული ოცნების ტალღა,
ფანტავდა მხუთავ დამეულ უკუნს.
უფსკრული ხარბად აღებდა ხახას,
ბუ ბანს აძლევდა ზარების გუგუნს.

ამონათა როცა პირიმზემ,
ამოჩირადნდა მწუხარე სახე.
თქემით დასერილ ვიწრო ბილიკზე,
გაყურსულია პირღია მახე.

თითქოს მოიჭრა სურნელი ქალის
და ავედევნე ირმების რემას...
მომავლის რწმენის აქროლდა ქარი,
ვარსკვლავი იწყებს მზის ციტირებას.

კვლავ გუგუნებენ

მიწას შეავლო თვალი პირიმზემ,
გადმოიღვარა ალერსის სითბო –
და მონარნარე მწვანე პერანგზე,
მზერით შეუხსნა საკინძე თითქოს.

იასამანი ქათქათებს თეთრად,
მალ-მალე თავს ხრის თან მოკრძალებით.
უტყვი ლოდინით მაისი ფეთქავს,
კვლავ გუგუნებენ ზარზმის ზარები.

თვალს გვიხსნის

იმედის წყარო რაკრაკებს,
განახლებულა ბაგრატი.
ზვარში ხოხობი დავლანდე,
დაჰქრის ცოცხალი ნახატი.

ფრესკებზე ცრემლი ციაგებს,
შებერებულა გელათი.
წარსულს თუ პატივს მივაგებთ,
თვალს გვიხსნის სხივი კელაპტრის.

ბრმა აღსარება

სხივმოღუღუნე დილის ზმანება,
მოიზღაზნება ვით ქარავანი.
განვლილ წყვდიადის ბრმა აღსარებას,
ვერ გამოხატავს სრულად ვერაეინ.

არა, არ არის სულ ერთი ჩემთვის,
თუ არ ჩამოჰკრეს განგაშის ზარი...
და როს ერის ხმა გაზაფხულს ერთვის,
არ დაეხშობა სამზეოს კარი.

დღეთა წარსულთა მღვრიე ჩანჩქერი,
გადმოიდვარა თითქოსდა წამით.
ხრამებს ზემოდან ძლივსდა ჩავცქერი,
გახუნებულა თახსირი უამი.

* * *

საცდურის ძებნა
მოკვდავთ სენია,
ამიტომ ძლივსდა
ბჟუტავს კერია.

არ დაძაბუნდეს

ამ გაზაფხულზე მოულოდნელად,
იხუვლა გულმა ვაზის ყლორტივით.
იდუმალ ძალამ დამმუხტა ხელად,
და განვიმსჭვალე უცხო მოტივით.

მიწის ყივილი იდუმლად მესმის,
შორი ვარსკვლავი ვერ მათბობს მხოლოდ:
ჩემი წინაპრის ვიგრძენი ფესვი
და სახვალის ჯახირით ვცხოვრობ.

არ მინდა ვიყო კაცი ჯაბანი,
გულს უფლის ხილვის მადლი სწადია.
არ დაძაბუნდეს ჩემი ჭაპანი,
რომ შევერკინო დღეებს დარდიანს.

* * *

როცა რაიმეს
ძნელად განვიცდი,
შევბას ვეძიებ
მხოლოდ ხატის წინ.

რომ მიმოვახლო

უცნაურ თრთოლვას ზმანებების მწვანე
ფერებით,
რამდენი დამე უმოწყალოდ გავათევი.
სასწაულ ხილვით, იმ საოცარ მშვენიერების,
რამდენჯერ დარდსაც ბეყე თავი
გავათელინე.
არ დამცდენია საყვედური და სამდურავი,
უდროოდ დადლილს შემაშველე ხელი და
თვალი;
როგორი სევდით ვბუტბუტებდი, რარივ
მწუხარი,
გზააბნეულს რომ მიმანიშნე სიკეთის
კვალი.
ნულა დამცინებთ ამნაირი ფიქრების გამო,
მალე მეც წავალ ამ ქვეყნიდან ვითარცა
მდგმური.
უფალო ჩემო, მე დღეს შენთან საუბარს
ვლამობ,
რომ მიმოვახლო შესაწირად მამულს ეს
გული.

* * *

შხუის მდინარე ნერვებაშლილი,
ღრუბელი ავდრის მაზანდას წელავს.
ბოლოს და ბოლოს ხელეგებაშლილი,
ბუნება ითხოვს თვის ცისარტყელას.

არ ჩანს

გულმა ტკივილი ბოლომდე იგრძნო,
ცის კიდეს მძაფრად ეხვევა ნისლი.
ცრემლთა ნაკადმაც იდინოს ვინძლო
და შეიფეროს დაღვრილი სისხლი.

ვერას ვუხერხებ ამ წუთისოფელს,
გაყურსულია ტყე დაბურული,
აქ სულიერი არ ჩანს სათოფე,
არ მელოდება ხიბლი ურმულის.

შორს აუხდენელ ნატვრათა სევდამ,
კვლავ ამითრთოლა დაწვები ქარში.
გაწბილებული მწვერვალს კი ვხედავ,
მაგრამ არა ჩანს ზღაპრული რაში.

* * *

როცა მიხვდება კაცი,
გულს გული როგორ სჭირდება,
მაშინ ექნება ფასი
ადამიანურ ღირსებას.

უნდა გავხედნო

მწვავს და მაწვალებს ისევ ეჭვები,
ქუსს სიყვარულის განცდა ფარული;
ამ მრისხანებას თითქოს ვეჩვევი,
მაგრამ სურვილებს გვერდს ვერ ავუვლი.

შევეზიარე თოვლიან ღამეს
და ავედევნე ჩრდილებს საშინელს.
რომ განვერიდო დაგებულ მახეს,
უნდა გავხედნო კვიცი საჯიშე.

შესალოცია

აისის თქორი სწყურია მიწას,
ფიქრი ამღვრეულ მარულას მართავს.
კუნაპეტ ღამეს როცა არ სძინავს,
განწყობა ფიცხობს საკუთარ თავთან.

არა ვარ მხდალი და არცა მორცხვი,
ქარის ზუზუნი მეუცნაურა.
ღამის კოშმარი მკოცნის და მცოხნის,
შესალოცია დილის აურა.

როცა სიჭაბუკეს

ეს ხომ სანუკვარი ჭრელი აპრილია,
ჭალაში გოგმანებს ქათქათა გედი.
სიყვარული ხომ არც ისე ადვილია,
კაცმა თვითნებურად რომ სჭედოს ბედი.

ამ გაუცხოებულ ფაქიზ სტრიქონებში,
სულის დაყვილებს მადლი მითესია.
როცა სიჭაბუკეს ხარბად ვიგონებდი,
დიდი გულისწყვეტა განცდის სინთეზია.

ავი ფიქრი

მიყვარს ღამე სიარული,
ავუყევი ფერდობს მარტო.
ღამურების შარი-შური
სიმყუდროვეს სიქას აძრობს.

მივაბიჯებ ბილიკ-ბილიკ,
ავი ფიქრი, ავად მართობს.
ეს, რას ვიზამ, ეს, სადა ხარ,
დაკარგულო მისამართო.

სიზმარი წუხანდელი

ცხოვრება ჩაეშვა ოცნების გრივალში,
არა ჩანს სიმშვიდე, არ ფასობს ზნეობა.
საწუთრო აცრემლდა, გაბაცდა რიჟრაჟი,
მეწყერმა ჩარეცხა შიშველი ხეობა.

მხრებით შესდგომია ცას ჩუმი მყინვარი,
სიზმარი წუხანდელი მგონია ცხადი.
აჰა, დანარჩენი კვლავ ისევ წინ არის
და უფალს დავესესხე დუმილი დარდის.

როგორც უნდა

ხასხასებენ ველ-მინდვრები;
აგიჟმაჟდა ნიავექარი...
ოცნებით ზე ავიჭრები,
რომ ვაჟღერო უცხოლ ქნარი.

საწუთროს რომ ვაკვირდები
გულს ეგზნება ბრაზის ალი;
როგორც უნდა ისე მხედნის,
ჩემი ბედი და იღბალი.

საკურთხეველთან

არავინ უწყის
ეს გზა სად მიდის;
გზას ვამბობ თორემ
სახრეა შინდის;
ცხოვრება თავზე
დამამხობს წისქვილს...
და ათინათებს
ჩაქოლავს ბინდი.
სურვილი დიდი,
განცდა მცირედი,
აღზევდა ფლიდი,
ჩაქრა იმედი;
საკურთხეველთან
ხოხვით მივედი.

* * *

ღმერთმა ისმინოს ვედრება ჩვენი
და მოგვივლინოს მნათობი ბადრი;
არ განვიკითხოთ ცოდვები ძველი,
გავითავისოთ ცოდვა და მადლი.

ბოდმის სამსაღიო

აზვირთებულა გნიასი ქარის
და ლამის მისწვდეს მოვარეს ვნებიანს;
კლდეთა ნეკნებში გრგვინავს არაგვი,
ქარაფებს ზვირთი გადასწვდენია.

როს ვაიმედე გული ვნებული,
სული მოვითქვი საწუთროს ჩრდილში.
ბოდმის სამსაღიო დამდაბლებული,
განვიკურნები უფალის შიშით.

შენი თვალები

ეჰ, დამშვიდებას აღარ გვაცლიდა
ცის მეწამული დასალიერი.
დილით ნიავი თმას გივარცხნიდა
და გეცვლებოდა წუთით იერი.

სისხლში ვნებებმა ისევ დამქროლეს,
როცა მომესმა ჟღარუნი არღნის...
შენი თვალები იმ დღეს მაგონებს,
რომ ვერ ვუჭერდი სიყვარულს აღვირს.

ღირსების მადლი

ყოფის სამდურავს ხშირად ამბობდი,
ათას ქარცეცხლში გამოობრძმედილი.
გულს უხარია როცა გვარ-ტომში,
შეგეფეთება კაცი კეთილი.

ღვთის შემეცნება რადგან იწამე,
დაუძღურდება შენში ცდუნება.
ჯერ აუხდენელ სიზმრის წინარე,
ღირსების მადლი გესალბუნება.

ქარი მუქართ

ცრუ იმედები აედევნა მუხდალ ჟამთასვლას,
ველარ ვმშვიდლები, ველარ ვუგებთ
ერთი-მეორეს;
მოზღვაგებულმა გულისცემამ დამცა,
გამთათხა,
წარსულის სითბოს ველარავინ გაიმეორებს.
გაუფასურდა ვარსკვლავეთის ბრდღვიალა
უბე,
როდემდე უნდა დავემონო აუხსნელ მიზეზს.
ქარი მუქართ ატირებულ ფარფატა
ღრუბელს,
კვლავ სიძულვილის გაცეხებულ თვალეებით
უმზერს.

განცდა

რადგან დრო-ჟამი ვერ გუგუნებს ურმულს
ნიადგა,
არ ჩაიყინოს გადახლართულ ვენებში
სისხლი...
და თუ მინდორი ყვავილებით
გადაბრდღვიალდა,
შემზადებულა სამსხვერპლოზე ჩაქოლვა
რისხვის.
კვლავ ჩაეხიდა ჩემი გული ბებერ იარებს,
რაც ვერ განვსაზღვრე წუთით მაინც
გავაზიარე;
ტკბილ-მწარე განცდას ქელი მაინც არ
მოვუხარე,
ბევრი ვცოდე და ვაცანკალე ბევრი სიამე.

კრძალვით ვეხები

ხარ კენარივით მონარნარე და
მიუწვდომელი როგორც მყინვარი;
თავაწყვეტილი მიჰქრის კარეტა,
გულის სწორი კი განა ვინ არი?...
ჩიტო დილით რომ გალობას იწყებ
სულის მაღამოდ ათრთოლებ გუნდრუკს.
უნიათობას როცა არ მიწყენ,
კრძალვით ვეხები სამოთხის ურდულს.

როგორ ვაღმერთე

ვერ გამოვიჩენ მაშინ მე სიბრძნეს,
როცა ბერძნებს დაეკოცნი ფესვებს;
ეს უსასრულოდ გაშლილი სივრცე,
გაუცხოებას წკვარამში ეძებს.

ნუთუ ეს სხივი ისევ შენა ხარ?
მიუწვდომელი და მოღუღუნე;
განთიადისას მინდა მენახა,
ვნების ქარცეცხლი როგორ გუგუნებს.

როგორ ვაღმერთე ნატვრა ამგვარი,
როგორ გაეჩარხე დროსთან ჭიდილი...
დღეს ზეობაა გულში ნათქვამის,
ეჰ, თვითნებურად ცეცქავს წისქვილი.

* * *

გაზაფხულია, ზეცა ელვარებს,
მომძლავრებულა ცრემლი ლაჟვარდის;
დე, შევაფრინდე ღრუბლის მწვერვალებს,
რომ შევიფერო მზისკენ ნავარდი.

უყოყმანოდ

უძირო დღეთა სიმძიმისაგან ვერავინ
მისხნის,
ტრფობის დადარში ვათუხთუხე ვნების
ბადაგი;
არ მემეტები არასოდეს ძვირფასო სხვისთვის
და ერთგულება შემოგფიცე კუბოს კარამდი.

აჰა, გამოჩნდა ვარსკვლავების ცისფერი უბე
და უყოყმანოდ მივანიჭე ჩემს თავს უფლება,
ანქარებული განვევრიდო მომაკვდავ
ღრუბელს,

მოწყურებული ჩაგეხუტო
სულმოუთქმელად.

* * *

მძლავრობს ფიქრი არეული,
ოცნებაა მთვარეული.
დაედარა მზეს ასული
მწვერვალთან ჩამოსული.
გაიპარა უამი ჩუმად,
შეიჭამა წლები უმად.
უთივთიკებს სული წმინდანს,
სინამდვილე ამობრწყინდა.

მაეჭვებს

საკუთარ თვალთ ვცადე მეხილა,
გაუცხოების მზარდი სამყარო,
უნდა გავეგო სიყვარულს ხილად,
რომ უკვდავების აჩქეფდეს წყარო.

ვერ ვაკონტროლებ თავს მეტ-ნაკლებად,
მაეჭვებს ცხადის სიზმრად გარდაქმნა.
ყველაზე უფრო ის მენატრება,
როს ტრფობის ეშხმა ბინდი გაფანტა.

არ მომასვენებს

სიტყვებს ვერ ვუყერი თავსა და ბოლოს,
მინდა გეახლო და გეამბორო.
შენი ხატების ეშხმა დამდალა,
არ მომასვენებს დარდი ამაღამ.

ვერ გავაზავე რადგან ფიქრები,
ფერფლების მუზად გადავიქცევი.
ჩემი ოცნების სიასამურო,
მაინც გეტრფი და მაინც ვხმაურობ.

რადაც იცვლება

ძნელია, მაშინ მშვიდი ცხოვრება,
როცა გულს გიკლავს ტრფობა მალული,
როცა სამყარო გეუცხოება,
როცა ჩამუქდა გზა სინანულის.

ვნება, რომელიც სულში ბორგავდა,
თანდათან თითქოს ხდება დამყოლი...
რადაც იცვლება, რადაც მოგვარდა,
მაგრამ ოცნების საზღვარს დაეშორდი.

თვალს თუ ამიხელს

კაცი ამოდ თუ არ მოცდება
იქნებ გაუღოს კარი ოცნებას.

ძნელია ჩაწვდე მამულის ვარამს,
როს დამთხვეული მიდენის ფარას.

თვალს თუ ამიხელს იესოს მრწამსი,
ჭეშმარიტების ფიალას დავცლი.

ნაწრობი ფიქრი

ჯერ ყველაფერი არ არს საგრძნობი,
რადგან ცხოვრება არ იცდის წამით.
აგურს აგურზე რომ ვერ ვაწყობდი,
ვერ ვიხალისე, არ მინდობს უამი.

ნაწრობი ფიქრიც ნისლში ეხვევა,
თვალს ვერ ვუსწორებ ნაზმანებ ღიმილს.
მაღე ხელიდან გამომეცლება,
მოჩვენებითი სიმშვიდის ხიბლი.

ჩემში

ნაჯახირევი წლები წავიდნენ,
ნეტავ რა მოაქვს დღეებს აწინდელს.
მეაჯებოდა ფიქრები მწველი,
გაურანდავი დამჩემდა ბედი.
დაისის მეხრის მესმის ძახილი,
ნამგალა მთვარე ცურავს დახრილი.
კვლავ მარტოობის მომძლავრდა შიში,
ჩემში, შენ მგონი ხელახლა იშვი.
თითქოსდა უცხო მათრობდა ჟრჟოლა,
მწვავედი და შენვე მესხმოდი თქორად.

შენი ვარამი

შენი ხმა უნდა შესეფად გამიჯდეს,
რომ გაიფურჩქონოს ვარდი ნაგვალვი.
გაწბილებული ღამის გავეგიუდე,
გუფს დამიოსებს სნება ამგვარი.

ნუ შეეცდებით, ვერ დამიზავებთ,
ვერ მაცდუნებენ ეშმას ლანდები;
თუკილა ისევ არ გამიკარებ,
წკვარამისაკენ მივექანები.

ნამქრით აივსო ყველა ხევ-ყურე,
შენი ვარამი, შენი კენესამე;
ღმერთს მოწყალების თვალით შევეყურებ,
მიმიღე სულის მონათესავედ.

* * *

ვუმზერდი ზეცას...
და თან მიკვირდა,
ყოფიერების
უმთვარო გზაზე,
ბინდი რომ მწრდილავს
სიჭაბუკიდან.

არ ცხრება

გაგიღე გული როგორც ბჭისკარი,
ისევე ხვალის იმედით ვცოცხლობ.
უამი-უამ როცა შენსკენ ვიჩქარი,
შორი ვარსკვლავი ციაგებს მხოლოდ.

ეს რა უზაროდ შემომათენდა,
არ ცხრება ზარი მოთქმა-გოდების;
ღრუბელი მთვარეს სითბოს ართმევდა,
ვზივარ ცივ ქვაზე და გელოდები.

უნდა შევება

მომეკითხება ბრალი და ცოდვა,
რა გუელსაკლავად ატირდა თოვლი;
უფსკრულის თავზე მომიწევს მოცდა,
შსუის ნამქერი სერებზე მწოლი.

სცრის სიცივისგან ნაფერებ ტუჩებს,
დაიქოშინა ღამის მარულამ;
მაღალ მთას ნისლი კალთებს უმშვენებს,
უნდა შევება გრიგალს ძალუმაღ.

შენზე მლოცველი

გადაიცოცხეს ველზე ქარებმა,
ცას ცისარტყელა გადაეხვია;
მხარი ავუბი ამ მღელვარებას,
აუკიაფდა ცრემლი მზეწვიას.

ყველაფერი თუ ახლა იწყება,
მიუჩქმალე კვალი მუხთალ წლებისა;
სასინანულოდ, დასაფიცებლად,
შენი თვალების ელვარებისა.

შენი მშვენებით რომ წამაქეზე,
ამბორის ეშმა გაიჯეჯილა;
როცა გადნება ცვარი ბაგეზე,
შენზე მლოცველი ვრჩები შეშლილად.

* * *

თვალს ვერ ვწყვიტავ აქაფებულ ჩქერებს
და თან რაღაც უცხო გრძნობა მართობს;
დღეს, სულ სხვაგვარს გადმოვაფენ ფერებს,
რადგან ცაში ვხეტილობ მარტო.

როს ჩაგაწანი

შენი ზმანება ამ გულს აქეზებს,
სულს შეეზავა ფიჭვნარის ღელვა;
მთვარის ნათება დნება ბაგეზე,
ეუცნაურა სიყვარულს ელვა.

ზღვა უდიდესი ფიქრებით მავსებს,
თითქოს ყოველი ახლდება ამით;
გაყურსულია ზაფხულის ღამე
და გაინასკვა შეგრძნება წამის.

იმ წამის, როცა ერთად ვიყავით,
როს ჩაგაწანი გულში ვარდები,
აჰა, იღება ისევ ცისკარი,
აჰა, ახლდება მაღა აღგზნების.

* * *

ბევრი გზა-შარა მოვითარეშე,
გავაცისკროვნე სულის გაღობა;
დავრჩები ერთ დროს წონის გარეშე
და მივენდობი უსასრულობას.

შეეძახო

გასული წლების იმ სიმფონიას,
შეზავებია ყაყაჩოს ფერი;
სიმშვიდეს სუნთქვა აუწონია,
საჭირობოროტოდ ჩამოკრავს კვერი.

მაისმა უნდა გაიჯეჯილოს,
ჟამთა სიავე საოცარია...
ისე არ მინდა რომ ჩამეძინოს,
რომ ვერ შეეძახო „ავე მარია“.

ეს რა დამმართეს

ჩემი სამყარო ისევ იმღვრევა,
ვით მდინარე და ღელე წვიმაში;
გაუფერულდა სევდის სიმღერა,
ქედმოხრილი ვარ უფლის წინაშე.

თვით საკუთარ თავს გავასამართლებ,
ფიქრი ცრემლის ღვრას ველარ ერევა;
ეს, სურვილებმა ეს რა დამმართეს,
სასთუმლის მიღმა სული მეღევა.

გადმომაცარეთ

რა ღამავიწყებს იმ შენს მშვენებას,
ისევ ვაუღერებ სევდიან არღანს;
სხვათა მიწაზე ვერ ვპოვებ შვებას,
თუ სამშობლოში საყრდენი არ მაქვს.

რომ ვითავისებ ცრემლთა ნაკადებს,
მინდა, მივიკრა გულზე სამყარო;
არ მინდა სხვაგან კერპად გაგქვავედ.
მინდა მამული ავაბადნარო.

უაზროდ ყვინთავს იანვრის ღამე,
გულდაკოდილი გავცქერი სიყრმეს;
ცრემლების მადლი გადმომაცარეთ,
სანთელი ფერფლად ქცეულა ვიდრე.

* * *

მინახავს მოძმე მე ბევრი
უარმყოფელი შედეგრის...
და ვდიდგულობდი ვიდრემდი –
კისერს კისერზე ვიმტვრევდი.

ვერ ითავისე

რომ შეიფერო მადლი ღიმილის,
უნდა შეგიპყროს უსაზღვროებამ,
როცა დააფრქვევ ცრემლებს ძილის წინ
ედიდგულები ამაოებას.

თუკი აგიცდა ბაღნარში ფეხი,
ვერ ითავისე ვარდის ფურცლობა,
შრიალი მაინც შეიგრძენ ვერხვის,
არ დარჩე ჩემთვის გამოუცნობად.

თითქოს მეტოქე

უამი სევდიან მოგონებების
წარმოისახა სამოთხის დარად.
თვალეების სითბოს კვლავ ვემონები,
კვლავ ავიფარებ ოცნებას ფარად.

ისე ეფარა მთვარეს ღრუბელი,
თითქოს მეტოქე არავინ ჰყავდა;
ეჰ, მაშინ ვიყავ გამოუცდელი
და ჩამოეშვა ჩვენს შორის ფარდა.

მამულს

იყო დრო, როცა ძაღლუმადურად
საერთო ბუხრის ალი გვათბობდა.
ცხადია, მაინც კრძალვით, ფარულად,
მამულის ტრფობა გულში სახლობდა.

წამოიმართა აპრილის სხივი,
გარდაისახა გრძნობის მაშხალად...
მარად ფასი აქვს მაშინდელ ტირილს,
ის შემართება კვლავ არ ჩამქრალა.

არ შემეფეთოს

როცა მომძლავრდა ფიქრის თარეში,
ღრუბელიც გაქრა თითო ოროლად.
გახვეული ვარ სევდის ბადეში
და ბანი მომცა ციდან ტოროლამ.

მზიდან მოფრენილ სიმღერის რაშით,
არ შემეფეთოს ავი სულეები,
რადგან სიკვდილის გაქარწყლდა შხამი
და ყოფის რისხვას ვედიდგულეები.

განგების რისხვის

მწვერვალს მყინვარი ამშვენებს;
გული ატოკდა, ბორგავს გრძნობები...
მე, შენს გოლგოთას ვერ ავაშენებ,
თუ სამუდამოდ გემშვიდობები.

სულ სხვა სიახლეს ითხოვს სამყარო,
ვნება აჰყვება ქარის კარუსელს.
შენს წინაშე რომ თავი დავხარო,
განგების რისხვის თარეშს გაუუძლებ.

ვერ ამოვგლიჯავ

ცა ვარდობისთვის მანტიას გაშლის
და მონატრების მათრობს სურნელი;
იცო, იმ ხსოვნას ვერავინ წაშლის,
რადგან სათქმელი დაგვრჩა უთქმელი.

ველარ შევძელი მეტის ატანა,
სხვაგან ყოფნა კი არასგზით არ მსურს,
ისევ მივირთმევ ტრფობის სამსალას,
ვერ ამოვგლიჯავ გულიდან წარსულს.

დღეს აღიონზე

როცა აჩქეფდა სისხლი უებრო,
გულს ეფონება ქარის გნიასი.
ვერ გაიხარებს ვარდი უეკლოდ,
სევდის მაშხალას სულს ვერ მივაწვდი.

დღეს აღიონზე შორიდან ვუმზერ,
როგორ აღეწა მზის სხივმა დილა.
რა ეშველება ჩაცხრილულ მუზებს,
მათ ხომ ბურუსმა გააწნა სილა.

ძლივსდა

სიბრძნემ გაადვივა იჭვი,
უფლის განაჩენის მჯერა.
ოხ, ეს სავალალო ნიჭი
როგორ უთავბოლოდ მზვერავს.

ისევ მოგონება მათბობს,
მაცდურ განჩინების სწორი.
ძლივსდა მოღაღანე მნათობს
მთვარემ მოუღერა ტორი.

რადგან ჩამქოლა

განწყობა ციცქნა და სიფრიფანა,
ბედმა რისხვისგან ვერ დაიფარა.
მაცდური ხანი კვესავს რაც უფრო,
ბინდისფერდება ჩვენი საწუთრო.

მამული ჩვენი ფიქრის დურბელა,
შემომეცრიცა სიტყვა უთქმელად.
აწმყო წარსულის ლანდს ედავება,
შეუცნობელი რჩება ღვთაება.

არ იყოს მწირი და შესაბრალო
უკანასკნელი თავშესაფარი.
რადგან ჩამქოლა სეტყვამ ტრამაღში,
სიკვდილ-სიცოცხლის მესმის თამაში.

* * *

არ მინდა გარეთ ხშირად
გახედვა,
რადგან სუსხია, შლევგი მარტია;
იმ ღამის ცოდვამ მწარედ
დამსეტყვა,
მარტი მასავით უკუღმართია.

ვერ ვიხალისე

გაწბილებისგან ანატირები
ბაღში ყვავილთა კოცნას ვუნდები.
გაცრუებულა დანაპირები,
შეგლონდი, ვეღარ ვგაზაფხულდები.

ვერ ვიხალისე მაისის თრობით,
ვერ ავეწითლე საწუთროს ლოყა.
დროს ვერ გაეწაღდავ განგების გმობით,
მოსახდენი თუ დროზე არ მოხდა.

ქარის გნიასი

ჩამავალი მზის მკრთალი დინება
წკვარამის ვარამს უახლოვდება.
თავი ფეხის ხმას ზღაზვნით მიჰყვება,
არ ვიცე როდის თუ რა მოხდება.

თუ ავისრულე ხილული ნატვრა,
შენს ახლო-მახლო დავიდებ ბინას.
ქარის გნიასი რუს დრუბლებს ფანტავს,
ვნების გრიგალი სხეულში გრგვინავს.

რას მიზამს

დავეძებ გაფაციცებით,
თვალს ვაწვდენ მზიურ არილებს.
ღირსი ხარ არ დავიწყების,
რადგან საფიქრალს არ მიღევ.

სამსალას დავლევ, დამისხან...
რადგან ვაღმერთებ სიცოცხლეს,
აბა, სიკვდილი რას მიზამს,
მადლობას ვუხდი მირონმცხებს.

იმ სახვალიო

რა ჰაეროვნად გალობს ეს ჩიტო,
თითქოს დნება და სანთლებად იწვის.
მინდა ავმადლდე თუნდ ერთი ცილით
და უნდობლობის განვდევნო იჭვი.

რადგან მივეყები სევდის ყველა გზას
და ბედისწერაც მიმზადებს მახეს,
იმ სახვალიო ცარგვალს ვერ ვსახავ,
ვერ ვინარჩუნებ პირვანდელ სახეს.

აროდეს

ვართებს შლის გული მღელვარე,
ტატნობს მისწვდა მწველ ჰანგით;
სათაყვანო კელაპტრებს
უბღვერს მტერი, ვერაგი.

გადავწონი გარემოს
ამ კალმით და ამ ფიცით...
უფლის დიდი სამეფო
ჩვენს ჭირ-ვარამს განიცდის.

აროდეს არ წაიშალოს
რწმენა, ტრფობა, იმედი;
ერთობა არ მოიშალოს,
არ აბორგდეს მიღეთი.

* * *

განუკითხავი ცხადის ზმანება,
არის უხეში და თან თავნება.
როს ვერ მოთოკავ ვნების
ქარაშოტს,
შენს ახლო-მახლო ეშმა
დარაჯობს.

წარუშლელია

გრძნობების სხივი მიმოიფანტა,
მეფობს სიწყნარე და სიმარტოვე;
მზე მოელვარე სახეს იბანდა,—
ოცნების ბაღში რომ მიმატოვე.

უცებ ავენთე, ვით ნაკვერჩხალი
და გამახსენდა იმ ღამის სუსხი...
წარუშლელია წარსულის მადლი,
მარადისობას ქედს რომ არ უხრის.

ვერ ვითავისე

ფიქრი ტალღებად მესლება გულზე,
ხეობის მიღმა შხუის ჩანჩქერი.
ვესათუთები სანატრელ წუთებს,
უკიდებანო სივრცეს გავცქერი.

ამ ქვეყანაზე მოვსულვარ სტუმრად,
არ ვარ მორჩილი, არც მედიდური.
ვერ ვუჩქურთმებ გასაღებს ურვას,
ვერ ვითავისე ცხოვრება მგლური.

ტკივილი ჩემი

ვინც უერთგულა მიწას და მამულს,
ვინც დაიხარჯა სულით ხორცამდე,
ვინც არ გაექცა სინდისს და ნამუსს,
მას სული წმინდა უნდა ლოცავდეს.

ვარ აკლებული მშფოთვარე განცდით;
ტკივილი ჩემი არ არს ახალი...
და ამ უბადრუკ სიცოცხლის ჩათვლით,
მუდრეგ სიკვდილთან ვარ წილნაყარი.

გაწბილებით

გადამწვანდა არემარე
და გითრთოლებს სიო ღაწვებს;
ერთხელაც არ გამიღიმე,
ჩემი ცოდვა მხრებზე გაწევს.

ლამაზია ეს მთა-ბარი,
როგორც შენი მიხვრა-მოხვრა,
გაწბილებით ნირწამხდარი,
ძველ დუღუკში ძლივსღა ვვოხრავ.

უფსკრულის თავზე

შემართულია ხელი მსახვრალი
ქარიშხლის მერე ნაცრად შთენილი.
არარა რჩება გუფს გასახარი,
ისე ვით ფერფლი ცად გაფრენილი.

გამოვექეცი ჩრდილებს საშინელს,
დამიბრუნდება ვითომ ხალისი?..
ხვალინდელი დღის სუსხი მაშინებს,
რადგან იმედის ჩქამი არ ისმის.

კვლავ აციმციმდა ვნება ჩვეული,
ჩაიხითხითა ბინდში ბუნებამ.
უფსკრულის თავზე თავაწეული,
შეგჩერდი სულის მოსაბრუნებლად.

* * *

მწუთხეა მწარე სიმართლე,
შორეთში გარბის მრავალი...
ეჰ, დროზე თუ არ ვივარგეთ,
ბეჩოდ იქცევა კარავი.

თუ ყოველივე

ნაქარწვიმარზე, საავდრო ნისლში
ამოიწვერა ნამგალა მთვარე;
ასე მგონია, ხელახლა ვიშვი
და ვარსკვლავები იფშვნეტენ თვალებს.

თუ ყოველივე არ არს ზმანება,
თუ ისევ ბრწყინავს ივერთ საუფლო,
გული მახეში აღარ გაეზას,
უფალმა ყოფის არსი გვაუწყოს.

ერთად

შენი ზმანება სავსე მთვარეა,
იმ ხვალის განცდა უნდა ვიწამო;
უშენოდ, აბა რა მიხარია,
სანეტარო და დაუვიწყარო.

დროა, იელვოს უნდა მაშხალამ
და გადასეტყვოს ბნელი მირაჟი.
ძარღვებში სისხლი ჯერ არ დამშრალა,
ერთად ვიხილეთ შობა რიჟრაჟის.

დე დამეკისროს

ის შენი მადლი რადგან ვიგრძენი,
მართალი გულის ზარმა დარეკა.
მარადიული სიცოცხლის გენით,
უსაზღვროებას მკერდში ჩავეკარ.

ვერტფი, სიცოცხლის სანუკვარ მაყარს,
სტრიქონებს შორის ვსახლდები თითქოს...
იმ განშორებას სიცივე ახლავს
და შენი ცეცხლით გათბობას ვითხოვ.

რა ვქნა, მივყვები აბურდულ ბურანს,
გულის ხვაშიადს მიწეწავს ქარი.
დე, დამეკისროს მე შენზე ზრუნვა
და გახდე ჩემი ნავსაყუდარი.

* * *

იდუმალთა, შინაგანი
გრძნობა ყოველი.
უფასურდება წარმოსახვა –
დარდის მთოველი.

როგორც ძნელადვე იშუშება
კვერი ობლისა,
ასევე ძნელად განირჩევა
ბედი სოფლისა.

შემეცნება მიჭირს

ზამთრის ღამეს გულამოსკვნით ვგოდებ,
ძლივსღა ვსუნთქავ სიყვარულით ნაგვეში.
ვერ მივმხვდარვარ კვლავ დემონი მომდევს,
ვერას ვიმიკი ცოდვის ცრემლის ღამდენი.

მომეშველოს იქნებ შენზე ფიქრები,
ვითავესო ძალა ვარდის კისკისის.
შემეცნება მიჭირს ბნელი სიზმრების,
ქარს მიენდო ზარი ძველი ყინვისის.

გულს დაეხვია

მომნატრებია უამი საამო,
განუსაზღვრელი ხიბლი ხალისის;
მინდა, იმ ტრფობის აღი დავანთო,
რომ ჩაიფერფლოს ბნედა დაისის.

როგორ გაბაცდა თეთრი ზმანება,
გულს დაეხვია ბურუსის რისხვა.
თვალს ბინდი ისევ აეფარება,
ღრუბელი ავდრის სუდარას მისწვდა.

სუნთქვის მადლი

სისხლიდან და ხორციდან
სხეულს ჭუჭყი მოსცილდა.
გავიყოლე წადილი
უკარება მანდილის.
უბოროტო ტყუილი
თანხვედრია დუმილის.
ღვთიურ შიშად მტკიოდა,
ხელს არ ვწევდი იოლად.
სუნთქვის მადლი მომწონდა
სიჭაბუკის კოცონთან.
სასო ნულზე დავიდა
საკუთარი თავითა.

ასე მგონია

ბუნდოვანია ჩემი სიზმარი,
ვერ ვითავისებ გმინვას, გოდებას;
გზააბნეული სადღაც ვიჩქარი,
ვით დრო რომელიც არ მეორდება.

ასე მგონია, კვლავ გიბრუნდები
და უხილავი ციაგებს სხივი.
მაგრამ ვაი, რომ მბორკავს ხუნდები,
უსასრულობის სიავეს ვჩივი.

ტატნობის ზღურბლზე

უშინაარსო წლები მიჰქრიათ,
მისხლობით ვზომავ გაფრენილ წამებს.
რამდენ რამეზე არ მიფიქრია,
არ მიფიქრია, რომ მოვწყდე ღამეს.

მესმის, ურიალი საკუთარ ნერვის,
თვალი მიჰყვება ფერების ლივლივს.
იმ შენს ხატებას ვერ ვანდობ ვერვის,
ზედ ჩაესარკა ქათქათი დილის.

არ ვიცი, სადმე იქნებ მედიან...
მიუსაფარი წლები გადიან.
უშენობა რომ ძალზე ძნელია,
დრომ მოდუნება არ მაპატია.

* * *

დააგვიანდა მერცხალს მოფრენა
და მსწრაფლ დააცხრა ის თავის
ბუდეს;
ძლივს გარდასახა ჭირი
მოლხენად,
რადგან გზა იყო ბნელი და
მრუდე.

ყავის ფინჯანში

აჰა, ღამდება, მთვარე ამოდის,
სინუმეს არღვევს შრიალი ხეთა;
სტრიქონთა წყობა აღარ გამოდის,
ვით სატრფო ნაზი და დედისერთა.

ცოტაც და ალბათ ლექსიც გამოვა,
რადგან იმძლავრა სიტყვათა კონამ.
ყავის ფინჯანში ისიც ამოვა,
რომლისაც დღემდე ვიყავი მონა.

* * *

როგორ ყვითლდება, უხეშდება
ფოთლები ნაზი; –
შქერის, იელის, ნეკერჩხალის,
მოცხარის, ვაზის;
ოდესმე, მეც ამ ფოთლებივით
სიბერე მწყრალი,
მეწვევა, ტკბილ სვეს შემიკაზმავს
ცხოვრება მწართ.

ამ გულს

ჯერ არ ჩამქრალა ბოლო მნათობი,
ფანჯრიდან შენი ლანდი მიცინის.
დღეს სურვილი მაქვს მარტო დათრობის,
შავი ზღვის პირზე ტყდება ცისპირი.

ოცნებამ ბევრი ზღვა გადაცურა,
საწუთროს მხარი ვეღარ ავუბი.
ნაპირზე ყველგან ჯერ არ გაესულვარ,
ჯერაც არ უთქვამთ ყველგან აუგი.

ჩვენ გაზაფხული გვეწვევა მალე
და წამი წამზე დამამახსოვრე;
ამ გულს ასევე შევუხსნი კარებს,
ერთი დიდი დღის ცხოვრებით მცხოვრებს.

* * *

მზად ვარ, უნდა გემსახურო,
ერთადერთო საფიცარო;
ნუ, მოილტვი აქეთ დევო!
მხოლოდ ჩექმას გაცვითავო.

შემბარბაცა

სხივმოღულუნე თვალები მიყვარს,
მოვდივარ შენთან უხმო გოდებით.
როცა ოცნება მზისკენ წამიყვანს,
გიმზერ და ცისკრის ზარს ველოდები.

გულს გახსენებამ შუქი მოჰფინა,
გაივლის კიდევ უამრავი დღე...
თითქოს უშენოდ არსად ვყოფილვარ,
ვერ დავეყრდენი იმ ძველ იმედებს.

სურვილებს ძალის მოკლებას ვამჩნევ,
შემბარბაცა გულის დუდილმა.
რისიღა ვთხოვო შენდობა გამჩენს,
როდესაც ვებრძვი ძალას უხილავს.

* * *

ბედს ნუ ეძღური
და ნუ წუწუნებ,
უფალს ნაბოძებს
ნუ დაუწუნებ.

კვლავ მაიმედებს

დაიდრა ისევ ის ქარავანი,
აახსრიალეს კვლავ ოქრო-ვერცხლი.
ველარ ვიწამე რადგან ვერავინ,
თანაც სათქმელიც სრულადაც ვერ ვთქვი.

მივეყვები ბილიკს ბნელს და ნაწვიმარს,
გამეფებულა კვლავ უმეცრება.
სისხლი ამაოდ სშირად დაღვრილა,
რადგან სამყაროს მრწამსი ეცვლება.

კვლავ მაიმედებს ნიავი დილის,
ესალბუნება სხივი ჩემს აწმყოს.
სკვინჩის ჭიკჭიკი, ვით გუდასტვირის—
მშვენიერ ჰანგით განწყობას ათრობს.

* * *

ზოგჯერ აღვილად ვკარგავ,
რაც მოვიპოვე ძნელად...
გრძნობით დასეტყვილ სხეულს
დროზევე უნდა შველა.

უცებ

თვალზე ვიმშრალე სიამის ცრემლებს,
კვამლივით მიაქვს სული ქარიშხალს.
კვლავ ჩავკირკიტებ ნაღვლიან ლექსებს,
როცა ვარსკვლავთა ცვენა გახშირდა.

სადღაც შორეთში გაშიშვლდა სული,
ძლივსდა ვბუტბუტებ ფსალმუნებს,
ლოცვებს.
ვერ გავიკარე რადგანაც რული,
კვლავ მეყვსეულად ვიხსენებ ცოდვებს.

უცებ მომესმა ზარების რეკვა,
ცისფერი ხატის მიდგას ნათელი.
დეღგმა სხივების შხეფებს ირეკლავს...
და ძილბურანის ბანგით დავთვერი.

* * *

დღეს გუნებაზე მაინც არა ვარ,
თან გულსაკლავად მღერის მატიე...
კვლავ მახსენდება შენი თვალები,
როცა ღალატი არ მაპატიე.

მტერს გულში

ბურუსით მოცულ გზას რომ მილამპრავს,
ამ გაზაფხულის ღიმილს რა ვუყო?..
ვინ მომიშუშებს გახსნილ იარას,
გულს სიყვარულის ცრემლს ვინ გაუყოფს.

უსაზღვროების გაიხსნა კარი
და ვარსკვლავთ კრთომა მომძლავრებულა;
სივრცეს გავცქერი, გრგვინავს ცის ზარი,
ველარ ბობოქრობს ქარი შლეგურად.

მგონია შევძლებ სიტყვის თქმას ისე,
ამ მიწას მკერდი რომ დაეუნამო.
მტერს გულში როცა ვუყრიდი ისრებს,
აღმოსდებოდა კენესა მიდამოს.

ერთად ჩავქრებით

ჯერ კიდევ ბუუტავს
თაფლის სანთელი,
ერთად ვიწოდით,
ერთად გავძელით.
ერთად წაგვლექავს
ვნების ჩანჩქერი.
ერთად ნაღვაწნი,
ერთად ჩავქრებით.

დაისის ბუღში

ჩემს ყოფას ყავლი თუ არ გასვლია,
გაქრება ჟამი გლოვა-გოდების.
რადგან გვერდს ვუვლი გიჟს და ავზნიანს,
თავს ვინუგეშებ წრფელი ღოცვებით.

კვლავ ვერ ვივიწყებ წარსულის ვარამს,
წუთით კაშკაშებს მზისებრ სამყარო.
ფუჭ ოცნებებთან თამაში კმარა,
დრო ჟამს აბჯარი უნდა აყვარო.

* * *

ისე პირფერად შემომიძვრა
სულში წუხილი,
გაგდება მისი, კარგა ხანი
არ მიფიქრია,
მაგრამ როდესაც ამაფეთქა
გრძნობამ ქუხილით,
თავზე გრიგალი დავატყე
აზრებს ნისლიანს.

არ უადვილებს

გული გაწყალდა ოხვრით და კენესით,
დათუთქულია სოფლის შარა-გზა.
მიმოვიქანცე ფიქრების კემსვით,
ბუს შეკივლებამ სულ მთლად დამზაფრა.

ისევ ციაგებს ნათება მკრთალი,
ოხვრა აღმოხდა აღვის ხის ფოთლებს...
და ნაწვიმარზე ალაღმართალი
ვერხვის ტოტები ცრემლებმა მორთეს.

ახლად აქოხრილ ბუნების მსგავსად,
მინდა, სამყარო გავდეს სამოთხეს.
ეჰ, სხივმოფენილ კვარცხლბეკზე ასვლას,
არ უადვილებს ზენა შემოქმედს.

ელვის ეში

ვარდობისთვის მიწურულში
აცისკროვნებს მამულს დროშა.
სიხალისე ფეთქავს გულში,
სულის ქროლვა ერწყმის ლოცვას.

მოავლინა შემოქმედმა
ელვის ეში წამიერი...
გუგუნებს და იგუგუნებს
ქვეყნის მრავალწამიერი.

მხოლოდ იმას

მომწონხართ, მაგრამ ვეჭვობ,
რომ ვერ გამიგებ ვერას,
ერთმანეთს ძირფესვიანად,
არ გავცნობივართ ჯერაც...

კვლავ თავს ვიკავებ, ვწრიალებ და
ერთ ადგილს ვბეკნი,
მე შევიყვარებ მხოლოდ იმას,
შენგან რომ შევქმნი.

გზას ცხოვრებისას

შენზე ფიქრები აღარ მასვენებს,
დილა არის თუ ღამის ბინდია.
ჩემს დამჭკნარ ღაწვებს ცრემლი
ასველებს,
რადგან აღერსი შენი მწყურია.

ეჰ, ყოველივე მგონი გაქარწყლდა,
რადგან ოცნების ყინული გააღღვა.
ღამის კოშმარებს სხივებად ვსახავ,
რომ განვერიდო ბოროტის ზრახვას.

ბეწვზე კიდია წარსულის სიმი,
თვალს ვერ ვუსწორებ შენეულ ზეცას.
წელგამართული დიდხანს ვერ ვივლი,
გზას ცხოვრებისას ძალუმად ვკეცავ.

დე დამიაბე

ხილულ სამყაროს სიმშვენნიერე
ნანატრ სიამის გასაღებია.
იმ სიკეკლუცეს ისევ იფერებ,
ნარნარებ როგორც ანცი ფერია.

ჰოდა ეს ხიბლი აღარ მასვენებს,
მსურს სიახლოვის სიმი ვაჟღერო.
კრძალვით გავცქერი სივრცეს ნაფერებს,
დე, დამიაბე ვნება ჩანჩქერო.

ბევრჯერ დაეხარე

სიცოცხლითა და სიღალით სავსე,
გაიციაგებს ჩვენი ბავშვობა.
მოგონებათა მირაჟი მავსებს,
ზენიტს აღწევდა სულის ნათლობა.

ბევრჯერ დაეხარე თავი ძალუმად
და სიყვარულიც ბევრჯერ გაფრინდა.
მარადისობის სიმი გაბმულა,
ეშმა აჟღერებს დროის საწინდარს.

ამ ჩემს სინანულს

მოასკდა ბინდი კვლავ სულის სარკმელს,
მიმოიქნია დემონმა კვერთხი.
დამთხვეულ სახეს ვერ ვარქმევ სახელს,
თვალს არ შეაშრა ცრემლების წვეთი.

ნაცოდვილარი და ნაწამები,
გატრუნული ვარ ბედის სასწორზე.
უნდა დავძლიო შიშის წამები,
წელში როგორმე უნდა გავსწორდე.

ამ ჩემს სინანულს არ უჩანს ბოლო,
ხვალ სულ სხვა უნდა ვეძიო ხიბლი.
დარდის საღამურს ვაკენესებ მხოლოდ
და სასიკეთოდ ნიღაბს ვერ ვიცვლი.

გაუფასურდა

მრავალი სახე მიცქერის რისხვით,
გამძაფრდა ქარი მრისხანე დღეთა.
ცრემლიან გზაზე ვაებით მისვლით,
მიუკარებელ სიჩუმეს ვხედავ.

მოგონებების ორომტრიალში,
დაღლილი ფრთებით ზანტად დავეშვი.
გაუფასურდა უამი ტიალი,
სივრცის და ზეცის სისადავეში.

ვერ ცხვება კვერი

მოძალადეთა თარეშობს ჯერი,
ჩამესმის ექო წივილ-კივილის.
თავისუფლების ვერ ცხვება კვერი,
ვერ განიკითხავს ტკივილს ტკივილი.

ერის დიდების თავგანწირვისთვის
ბედისწერამაც იმელაკუდა.
გაუფასურდა ძალა თილისმის,
ჩვენი წილი ცა სხვას ხურავს ქუდად.

დამუხტულია

ამდენი შური, ამდენი ზიზღი,
არ გადაიქცეს ჭექა-ქუხილად,
არ დაიდგაროს უმწიკლო სისხლი,
სხივი მოჰფინოს ზენამ უხილავს.

დამუხტულია ღრუბლების წნეხი,
მოუთოკავი გული გაცივდა.
კარავს ანაზღად დაეცა მეხი,
მოკედავი იმკის ხვალის საწინდარს.

ჩააწიკწიკებს

ამდენ წიოკში კელავ დამათენდა,
გაყურსულია ნაგვეში დარღი.
მზე ძველებურად ვერ ანათებდა,
რადგან აცივდა და რადგან ბარდნის.

არ მობეზრდება თარეში ავსულს,
გამოდვიძებულ სულშიაც ბნელა.
ჩააწიკწიკებს ბწკარედი წარსულს...
და ჰა, იქუხა მომავლის ელვამ.

მაგრამ უშენოდ

ფიქრი ტალღებად მესლება გულზე
და მენატრება ჩქერი ჩანჩქერის.
გიახლოვდები ოცნების ზღურბლზე,
როცა უსაზღვრო სივრცეს გავცქერი.

ჰა, ნაკვერჩხალი დვივდება ძველი,
გული თბილ ღიმილს ძლივსდა იმეტებს.
კვლავ თავს მახსენებს იარა მწველი,
უიმედოს რომ მოგვრის იმედებს.

გამიფერადებს მშვენნიერ წამებს,
მადლი უფლისგან ნაცხებ მირონის;
მაგრამ უშენოდ დატანჯულ ღამეს,
ვერ აცისკროვნებს მზის საფირონი.

* * *

გაისმის დაცვენილ ფოთლების
შრიალი, გოდება;
გარემოს ამგვარი ცვლილებით
მიწა ოქროვდება.
გამვლელო ნუ ერჩი ამ ფოთლებს,
ფეხით ნუ გათელავთ;
ეხ, მაინც ცოტა ხნით ანათონ
მოწყენილ სანთლებად.

* * *

არ მომასვენა ქარბუქმა,
დრო და დრო მწარედ ვკენესოდი;
ცხადია, ამ მწუხარების
გაწამაწიას ველოდი.

ვის ესმის ჩემი გოდება,
ვაი-ვიშვიში, ტირილი...
ეჰ, მოსახდენი მოხდება,
ტკივილს განკურნავს ტკივილი.

მახსენდება

აუგი და ბილწი სიტყვა
მოწანწკარებს წყაროსავით;
თვალით კარგად ვეღარ ვხედავ,
მიხმობს მადლი სალოცავის.

როს ჩოჩქოლი გამძაფრდება
ულმობელი დგება წუთი.
ცისკრის ცინცხალ განათებას
სამადლობელ სტრიქონს ვუძღვნი.

როს ოცნება ფიქრში ჩაერგე,
იფანტება თითქოს ნისლი.
მახსენდება შენი ბაგე
და ძარღვებში ყივის სისხლი.

სულის სახადი

რამდენი რამე მინახავს,
რამდენი ავის ქუხილი.
ეჰ, კაცი ზოგჯერ წინა ხარ,
ხან დაგაოსებს წყურვილი.

ვერ გამოვიღა რატომღაც,
ვინ ვისთან, რისთვის დავობდა...
კენარის ტოტი ჩამოხმა,
ხავსიც უდროოდ დაობდა.

სხვა როგორ ვითხრა სათქმელი,
როგორ გაეწაღლო ნარანდი;
სულის სახადი ავცერი,
შენი ვარ კუბოს კარამდი.

კვლავ შრიალებენ

დრო მერმისიდან შემომეფეთა
და დაატბორა ცა ლურჯი ტბებით.
აღზევებულა სულისკვეთება,
შეუცნობელის შეცნობით ვტკბები.

უზენაესის განაწესებით
დუმილის სიბრძნეს მოვიმიკი სესხად.
კვლავ შრიალებენ დილით ვერხვები,
ლაჟვარდს კვლავ ღრუბლის ძაძები ეცვა.

ვერ ავიცილეთ

სისხლის ღვარების ტალღა აჩქეფდა,
თავს ატეხილი ავდრის ფერებით.
ძარღვების ტოკვა ღამის გაჩერდა
და დაემეწყრა მამულს კერები.

ეშმაკთან ბრალი ვედარ გავეყავით,
ვერ ავიცილეთ რისხვა ქაოსის...
და შემზარავად ისმის ნაკნავლი
სულში სასოთა სასაკლავოსი.

რომ ესადაგოს

გავითავისე შიში და კრძალვა,
გადახსნილი აქვთ ძარღვი ქარაფებს.
გული ბოლომდე ვერაფერს მაღავს,
განკითხვის ქომაგს არ ვთხოვ არაფერს.

ლეგა ღრუბლებმა შეიცუნდრუკეს,
გადმოაფრქვიეს ცრემლი მაღიმაღ.
წყვილიანი უკრავს ხვნეშით დუღუკებს,
ცოდვით აღსავსე მძორი გალიგვდა.

ვერას მიშველის წუწუნი, კვნესა,
უკან დახევას ვერ ვითავისებ;
მინდოდა რაღაც არაკი მეთქვა,
რომ ესადაგოს იმ დღეს ხვალინდელს.

მომავლის რწმენას

მზით შენაფერი დილის ღიმილი,
როცა დაკოდილ გუღს ამიქროლებს,
თითქოს ნათდება შვების ბილიკი
და ვიახლოებ იმ შენს სიშორეს.

წარსულზე ფიქრი სუღს ეღვინთება
და უნდობლობის გიჟმაჟობს ქარი.
ზღაზენით მივეყები დროთა დინებას,
რომ ვაცოდვილო სიმრუდე ქნარის.

მზის მწვეღ ამბორით ჩამარჯნებუღი,
ტატნობს ეხება მუხის კენწერო;
იმ გაწბიღებით დამარცხებუღი,
მომავლის რწმენას უნდა ვეფერო.

ებლაუჭება

ასე დამწველად და უსაშველოდ,
ჩემს სულის სარკეს თუ ამიტირებ.
უბიწო ცვარი გუგის გარშემო,
წამწამზე ცრემლად გაინაპირებს.

რადგან ღვარცოფმა ისე ჩარეცხა,
ცხოვრება უნდო და დაზაფრული,
ვერ გავიმრთელებ ამ გულს ნამეხარს,
ებლაუჭება კარს აღსასრული.

ნეტარება

რა დრო გასულა... და აი დღესაც,
ვეკეკლუცები ვნებას გარეწარს;
იგივე მიწა, იგივე ზეცა,
აღერსის სითბოს კვლავ თავს მალექავს.

ის ნეტარება ფრთებს გამომაცლის,
ზეცისკენ ქროლვა რომ მომინდება.
ღრუბელი ლაჟვარდს უმწეოდ აცრის,
მთვარეს ეამა მზის გარინდება.

მოვალ შენთან

ხშირად ძალუმად ტკბილ მოუბარი,
ტკივილის კოშმარს ვერ ვუსვამ წერტილს.
ეკალ-ბარდების ცელით მკაფავი,
ბრძოლის მაზანდის საქებარს ვწერდი.

შეეცინებდი მზეს და მნათობებს,
აღალი გულით მეზვრე, მეტყვევ-
სისხამზე სხივი თავს რომ მაწონებს,
ჩანგი სამღერლად ავამეტყველე.

გულგასენილს და სულდამძიმებულს,
სიახლის ხილვის განცდა გამიქრა;
მძიმე სვე-ბედით გაწამებული,
მოვალ შენთან და გულში ჩაგიკრავ.

თითქოსდა ვაგებ

მოწყურებული ეშხით დავთვერი,
დაწვებზე ნამი ცრემლის წვეთია.
გაცისკროვნებულ სივრცეს გავცქერი,
ნაოცნებარიც თან დამცდენია.

ელვად გიხილე ნაზმანებ შუქში,
გაბადრულია თეთრი ოცნება.
მინდა დაბრუნდეს რაც იყო გუშინ,
მოუსწრებელის მინდა მოსწრება.

შენი ტრფიალის აღმა დამბუგა,
რა შეედრება იმ წამებს ნეტარს.
თითქოსდა ვაგებ შენთან სასთუმალს,
ახლოს მოსვლას კი მაინც ვერ ვბედავ.

ვერ ველირსე

სიკვდილამდე ვარამს ვლესავ,
საწუთროს ზედ დავაკვდები.
სიცოცხლეში გულს მიხეთქავ,
როს ჩავექრები დავაკვდები.

ვერ ველირსე მზისებრ ამბორს,
ვარსკვლავს ყანწი ვერ მივართვი.
რადგან შემცბარ მართალს ვამბობ,
შორს ვერ წავალ ამ სიმართლით.

როს გულგრილობა

ერთ, გაუსაძლის კუნაპეტ ღამეს,
ორეული რომ შემომეფეთა,
მხოლოდ და მხოლოდ ვიფშვნეტლი
თვალეებს,
ვერ მივაწოდე თასი სეფეთა.

გაუცხოების ანდამატია,
ვერ გავარჩიე უცნობ-ნაცნობი.
როს გულგრილობა არ მეპატია,
გაქარწყლდა ჟამი აზრის გავრცობის.

რომ რწმენა შემრჩეს

ისევ ავანთებ კოცონს სანუკვარს,
რადგან ოცნების სანთელი ჩაქრა.
დღევანდელობის ურვას ვერ ვმუხტავ,
ვერ ავიცილებ განგების ლახვარს.

რომ გამოვადებ სამყაროს სარკმელს,
ვეღარ ვერევი გულისთქმის ვარამს.
საგალობელის საკმეველს ვაკმევ
და მოსახდენის სიმძაფრე მზარავს.

სინათლის ჩქამი მოაწყდა კედელს
და ცისარტყელად აიჭრნენ ცაზე.
ხვალინდელი დღის სითბოს ვავედრებ,
რომ რწმენა შემრჩეს იმედით სავსე.

არ იქნება

აუშვია აფრები
წყლის ჭაღებად სანავეს;
ისე როგორ ჩავექრები,
რომ არ შეგკრა სატივე.

როცა არის თამაში
სიკეთის და სიავის,
არ იქნება ლამაზი
გმობა ბუღში ნიავის.

მთვარის აჩრდილთან

როგორ ცვდებოდა, როგორ წყდებოდა,
რაც იდებოდა იმედის ხიდად.
როცა ავსული გამოჩნდებოდა,
აჩქეფდებოდა ცრემლების წვიმა.

ყოფიერების ლაბირინთებში,
ძნელია მშვიდად იხეტიალო.
საჭირობოროტო სიმწუხარეში
მთვარის აჩრდილთან ვიწყებ დიალოგს...

სანთელს დავანთებ

რადგან მაშინებს დღეს უბედობა,
ვერ გადავლახე მოკლე გზა-შარა.
შეძრული სულის უიმედობა,
შენმა ზმანებამ წამით წაშალა.

მეაღერსება გრილი ნიავი,
ზეცას შეფეურებ დიდი იმედით.
რადგან არა მაქვს შიში სიავის,
საკურთხეველთან კრძალვით მივედი.

სანთელს დავანთებ, თავსაც დაუხრი,
მოლოდინს არ აქვს ზღვარი და კიდე.
განგების რისხვას საკენკს ვერ ვუყრი,
ოცნებებს ხატად კედელზე ვკიდებ.

ვერ გაძაგებ

სიმწარემ და სიაგაკაცემ
ვერ დააცხო ტკბილი ქადა.
ურვა ქოშინს მიათმაგებს,
უშნოდ ძიძგნის ყვაფი ნადავლს.

უუტიფრად გიმხელ ცოდვებს,
უკარებავ ცათა სწორო;
ვერ გაძაგებ ვერასოდეს,
მიწასთან რომ გამასწორო.

აღზნებამ

სარეცელს აწვიმს სევდის მუსიკა
და გათელილი ცახცახებს ნოტი.
ვექილიკები სივრცეს მუზით და
ვერ დამადუმებს ვერარა შფოთი.

როცა ირწევა მთელი სამყარო,
აცისკროვნდება მაესტროს ხიბლი...
აღზნებამ წელში უნდა გაგკმაროს,
განგაცდევინოს ახდენა სიზმრის.

გვეღირსება

დარდი დარღზე უარესი,
ფიქრი ფიქრზე ნაშენი;
ნეტავ, როდის გამოჩნდება,
ღმერთო გზა და საშველი.

ჩაფერფლილი იმედები,
ჩამომჭკნარი იები;
თავს ვიტყუებ უცოდველი
ცოდვის მონანიებით.

ცრემლიანი მოლოდინი,
დაპირება მაცდური;
ეღირსება? – როდესმე კაცს
ყოფა კაცურკაცური.

რატომ

დაურევებული გრძნობა,
დადუმებული ბაგე.
ერთად ოცნების კოშკი
ვერ იქნა, ვერ ავაგეთ.

ამ ნატყვიარი გულით,
როცა ძნელდება სუნთქვა,
რატომ არ გესმის ჩემი,
რისხვა სრტიქონებს თუთქავს.

რომ მთელ ღუნიას

მინდა, სიცოცხლე პეპელასავით,
თუნდაც სამი დღე,
რომ ეს სამყარო მცირეოდენ
სიკეთით ვქარგო;
ბოლო წუთზე კი ტერენტივით
ისე გავგიჟდე,
რომ მთელ ღუნიას საქართველოს
სურნელი ვამცნო.

კვლავ ზეცისაკენ

დაუდგარი ჩემი ფიქრები
უსაზღვრო სივრცეს შესჭიდებიან...
მე მათ სრბოლაში ვბორგავ,
ვიღლები,
ისინი მაინც არა ცხრებიან.

ხან გადუქროლენ ვასკვლავებს
თავზე,
ხან დედამიწის ქერქში ძვრებიან,
ზოგჯერ ცეკვავენ ავარდნილ აღზე,
თითქოს ეძებენ აღქაჯს თმებიანს.

ზოგჯერ ცხოვრების
ორომტრიალში
მეტეორივით დაეშვებიან;
ამ უსასრულო სრბოლა, ყიალში,
კვლავ ზეცისაკენ აიჭრებიან.

გინდა?

ჩიტო, ჩიტო დაბუა!
შენც სიყვარულზე გალობ...
მასეში ვინ არ გაბმულა:
ვაჟკაცო, თუგინდ ქალო...

ყველა სულიერს თან სდევს,
რადაც შიმშილის განცდა;
გინდა? სიზმარი ახდეს, –
ნუ ითაკილებ დაცდას.

არ იქნება

რა ჯობია, როცა ხედავ,
როგორ ყვავის მინდორ-ველი;
რა ხანია ასე ხდება,
ჩემს გაზაფხულს კვლავ
მოკელი.

მაგრამ ვიცით, არაფერი
არ იქნება სამუდამო...
გავაგორე კამათელი,
რომ მტერს გული
გაეუხარო.

რადგანაც

ეშმა კუდს აბამს აფრაზე,
გაჰკივის რა ენადვლება.
ზღვას ზენა ქარი აბრაზებს
და ააყეფებს ტალღებად.

რის მაზანდა, ან რის ფარა,
განგებამ თუ არ ინება.
საზღვარს ვერ კვეთს ის ჩქარა,
ვინც ცდილობს დაშოშმინებას.

რადგანაც სიმწრის ოფლი მდის,
იმ დაშვებული აფრიდან,
ვარსკვლავის წყვეტის იმედი
გალაქტიკაში გაფრინდა.

ვერ ვიადვილებ

ამ უკუნეთის უმწეო ბოდმა
ვერ აფუცხუნებს სვალინდელ კოკორს.
ძაბუნად თავი დახარა ზოგმა,
ზოგი კი ჯიქურ მოაწყდა გოდოლს.

გული აეწვა სანუკვარ სერებს,
ვაზის ყლორტების სიფითრე გაცვდა.
ვერ ვაგვირისტებ ბუნებრივ ფერებს,
ვერ ვიადვილებ სიკვდილის განცდას.

მოვუბრუნდები

მუშტისოდენა ფიფქები ცვივა,
აკვალიანებს მტრედები მუზებს.
ისევე ისე, ისევე ხშირად
ამ ჩემს ცხოვრებას ჭოგრიტით ვუმზერ...

და უდიდამოდ როცა თენდება,
მოვუბრუნდები სათქმელს თავიდან.
ვარდის კოკორი ისევ ფეთქდება,
მაშხალა ისევ სტყორცნეს ნავიდან.

სიხარულს

თითქოს ვბერდები დღეს ნაადრევად
გულუბრყვილობის გაცვდა საზღვარი,
ასე მგონია არ გაავდრდება,
ასე მგონია ცისკენ გავქანდი.

ვერ ჩავეჭიდე ვარსკვლავებს ხელით,
ყველა უცნაურ გზაზე წავიდა.
თავს რომ მახსენებს ცხოვრება ძველი,
საწუთროს ძებნას ვიწყებ თავიდან.

მინდა, რომ ვიყო ხალისიანად
და დავაპკურო ცრემლი იარებს.
ამ შემართებას, იცი, ქვია რა –
სიხარულს მაინც გაგიზიარებ.

ისევ

გული, უმოწყალო ყვავიღს
ნექტარს უსურვებს საზრდოდ.
სული უმწეოდ ღნავის,
ვით ვფარცხო ველი მარტომ.

ვერ ჩაეკონა სივრცეს
ჩემი ზმანების ხიბლი.
ისევ აჩრდილებს მივსდეგ,
ცრემლის ღაპა-ღუპს ვითვლი.

უანგაროდ

ვერც ახლა და ვერცა ძველად,
გზას აღვილად ვერ ვკვალავდი.
გავახარე ვარდი ძნელად,
შეგამოკლე დღე სვალამდი.

ჰანგი გულის ვარამს ამხელს,
ხშირად ანცობს ცხადი ძილში.
უანგაროდ ვინც თავს დასდებს,
კვარცხლბეკია ქართულ ჯიშის.

მაურეოლებს

გრიგალს რომ ვებრძვი უტეხი ნებით,
გულის ეფინება ჰანგი ნაღარის.
კვლავ გაღვივდება ღაღარი ვნების,
შენდობას ითხოვს ცოდვა იმ ღამის.

ჩანჩქერის ზვირთი ღარავს ქარაფებს,
სიმების წკარუნს ახშობს ხმაური.
აისის სხივი მყინვარს ანათებს,
იღვიძებს გრძნობა ფერ საცნაური.

სიცოცხლე ჩემი არის წუხილი,
შორეულ მნათის აელვარება.
შემაურიალებს ელვის ქუხილი,
სამყარო ბეჩოს დაედარება.

ვერ გამიგია

უმარტივესი ყოფა
ნასაზრდოები ნიჭით,
დაგმობს სულიერ ღპობას
აკენწლავდება იჭვი.

მოგონებები გაქრა,
ღურჯ ოცნებებში მკრთალი;
ვერ გამიგია ახლაც,
ვის გავეუსწორო თვალი.

ჩემი რისხვა

იმ ხსოვნას ვერ დავაძველებ,
რაც რომ ჩემში ხარობს;
შავს თეთრად ვერ ავაჭრელებ,
სხივს ვერ მოვწყვეტ ტატნობს.

ვერ ავევები საჩოთიროდ,
საწინსვლად მრუდე კიბეს.
ჩემი რისხვა მაცოდვილებს,
რეტდასხმული მივსდეგ ირმებს.

მზის მოიმედე

გალუმპული ვარ და ლაფი მითიხნის,
სულით და ლექსით შენზე მლოცველი.
ვარ აღრენილი ყოველთვის თითქმის,
არ მინდობს ბეცი წუთისოფელი.

და ამ ცოდვების ორომტრიალში,
როგორღა ვთხოვო შენდობა ზენას;
გაუფასურდა სხივი იაზმის,
რწმენის ზეობის უფრორე მჯერა.

იმ უსაშველო ელჭექის შემდეგ,
სივრცესთან ერთად თითქოს ვმშვიდდები...
და მოლაუდაჟე მზის მოიმედე,
შესციცინებენ ზეცას ჩიტები.

სულ სხვა

ოცნების ქარი ქროდა,
სხივი მინათებს წარსულს.
შენი სურნელი ჰქონდა
ამ მოგონებებს ჯვარცმულს.

შეხმატკბილებულ ჟღერას,
სულ სხვა ელფერი დაჰკრავს.
გესმის ამ გულის ძგერა,
გაუწყდა სიმი საკრავს.

თუ დაიჯერებ

საუცხოოა
ქართული გენი;
ძირძველ მაგიას
ვერ მივაგენი;
ზოგჯერ სანდოა
ეს ჩემი შიში;
რადგან სხვა დროა
ჯიშს ებრძვის ჯიში;
თუ დაიჯერებ
ჩემო პანტერავ,
სიკვდილის ფასად,
ვრჩები ქართველად.

კრავის ღუმილი

მიყვარს სიხუმე მთვარიან ღამის,
ბილიკს მიყვები ფიქრებით მთვრალი;
როს გაიღევე ჩემს თვალწინ წამით,
ვისიგრძეგანე ღუმილი კრავის.

ვისაც შევხედავ, შენ იყო მინდა...
და დასანახი რომ დაინახო;
ასე მგონია, სიყვარულს წმინდას,
ვერ ეკარება დემონი ახლოს.

მრავალჯერ

როცა მიყვები ხვეულ ბილიკებს,
ბედი სამსალას მასმევს ფიალით...
ვინ წარბებს შეკრავს, ვინ კი ქილიკებს,
მიღეთი ხარობს ორომტრიალით.

მრავალჯერ ისე გამოიკვეთა,
მოჭრილი ხიდან სკდომა კვირტების,
თითქოს ვარსკვლავმა მთვარე გაკვეთა
და მიმოირწყა შარა ცის ცრემლით.

გულს ეფონება

ვეაღერსები გაბადრულ ცისკარს,
მაღიმაღ შევთხოვ უფალს ვედრებას.
ზმანება წეწავს წუხანდელ სიზმარს,
აწმყო მაინც არ მეიმედება.

რადგან სიავის მძლავრობს სამხილი,
გულს შევებად ალბათ ისიც ეყოფა,—
ნამგალა მთვარე ცურავს დაღლილი,
გამკლავებია ღრუბელთ ხელყოფას.

ნაფერები მზის რომ მწვავს აღმური,
გავეზიარე ლექსით ალიონს.
გულს ეფონება ხმა საღამურის
და ბოლი ასდის ბუხრეკ ყალიონს.

ვხედავ

არ მახალისებს დინება დღეთა
და მღუმარების უხმო ქირქილი.
ხალისის საზღვარს ისევ ვერ ვაქვითავ,
წარსულის განცდის კვდომას მივკივი.

ვერ დაგივიწყე, გულში იმედი
უნდა აფეთქდეს და აიტაძროს.
აგიჟმაჟების ზღურბლთან მივედი
და ვაქუცმაცებ სულიერ საზრდოს.

ვხედავ, სიცოცხლე ურცხვად ხალისობს,
აკანკალებულ ხელით გეხები.
განგების მრწამსის თასი აივსო,
მაგრამ მისახვედრს მაინც ვერ ვხვდებით.

სული აბორგდა

კვლავ გამიელვე, კვლავ მახსენდება,
ყრმობა და შენით მთვრალი
ფიქრები.
კვლავ მესიზმრები, მაგრამ
რატომღაც
წინანდებურად აღარ ირთვები.

მაშინ ეჭვებმა რომ დამაოსა,
სული აბორგდა ბინძურ სილაში.
მაინც ვერ შევძელ, ვერ დაგივიწყე,
კვლავ თავს მახსენებს შენი მირაჟი.

მარადჯამს

ეჰ, მერამდენე ღგება ზაფხული,
ცეცხლში გახვეულ წარსულის მერე.
ყელს მოიღერებს ბევრჯერ თავთუხი,
ბევრჯერ შეიცვლის ლაჟვარდი ფერებს.

მამული ჩენი, სისხლდათხეული,
ბევრის შემძლეა, ბევრის მნახველი.
მარადჯამს, იყოს ზეაწეული
კვერთხი, – სიკეთის გამომსახველი.

უნდა ვამრავლოთ

ისევ ჩამესმის ჩიტების კვნესა,
ბედნიერების ნექტარით სავსე.
მერიდიანებს სხივები კვეთავს
და ოკეანე ზვიროს ცამდე ასწევს.

როს ჩაესვენა მზე დიდებულად,
შინ მიგოგმანობს ტურფა ასული...
გარემო ისე გარინდებულა,
ჭეშმარიტებამ აცრა ავსული.

არ დაგვაოკოს უკუნმა დელგამამ,
არ დასადგურდეს ცრემლი და შიში.
რომ არ იმძლავროს ურჯულო ხელმა,
უნდა ვამრავლოთ მოდგმა და ჯიში.

* * *

გამოირიცხოს ჯიბრი და შური,
რომ მოვიშუშოთ მამულის წყლული.
ნაზამთრალ სულზე მეშველოს ვინძლო,
სისხლის თქრიალის სიწმინდე ვიგრძნო.

შემაძლებინოს

დაურევებული გრძნობის განვრცობა
ესადაგება იმ აღმაფრენას,
როცა კეკლუცობს ახალგაზრდობა,
როცა არ ძალგის მარტო დარჩენა.

გადაცრეცილა აწმყოს საუფლო,
ფესვგადგმულია სიმუხთლის განცდა.
უფალმა რაღაც უნდა მაუწყოს,
შემაძლებინოს ხვალამდე დაცდა.

ეჰ მაშინ უკვე

უნეტარესი ქალის სინაზე,
რომ გაზიარებს უსასთობას,
ვალდებული ვარ მრწამსის წინაშე.
გავითავისო უსაზღვროება.

მოწყურებული შევიგრძნობ როცა,
ავიჟმაჟებულ აღერსის სითბოს,
ეჰ მაშინ უკვე ძნელია მოცდა,
ქუხილი უნდა ბოლომდე ვიგრძნო.

როს შენი ღანდი

იმ წინათგოდნობის მრწამსი მაშინებს,
უშენოდ ყოფნის ქარტეხილია.
ვხედავ ჯურღმულის ხახას საშინელს,
ხოდაბუნებიც დამეწყრილია.

ნუთუ გაქრება ნანატრი ჟამი,
დაიკონკება წინსვლის სამოსი.
ისევ თამამად დამჩნავის ყვავი,
კვლავ მედიდურად მეფობს ქაოსი.

იმ მიუწვდომელ მწვერვალის ხიბლი,
სამყაროს ფერთა ციაგით ამკობს.
სიმწრის ზმანების ქარცეცხლით ვიწვი,
როს შენი ღანდი ამშვენებს ტატნობს.

სიხარულით

იმისთანა დარია,
მგონი სულიც მწვანდება.
გული მიგრძნობს, რატომღაც
რადღაც გამიხარდება.

ცრემლნადენი თვალები
სიხარულით ბრწყინავენ;
უსახლკარო იმედი
სხივში დავაბინავე.

გპოვე

არ მიფიქრია შენი დათმობა,
თუმც ზოგჯერ წყენად
გამიაგდრდები.
დღე უკუნეთით არ შემიცვალო,
არ შემიცვალო ეკლით ვარდები.

არ შემიცვალო რწმენა ყოყმანით;
გპოვე, შენს გარდა არავის ვეძებ.
რადგან მინდიხარ, რადგან მიყვარხარ,
ჩემი არსება უშენოდ ვერ ძლებს.

რით ვითავისო

აღარ მიყუჩდა წუწუნ-ბუზღუნი,
არ ვიცი როგორ ავხსნა ზმანება.
განთიადს მუდამ ყვედრის უკუნი,
როს სივრცეს სხივი ესადაგება.

ღურჯ სიშორეში იხრჩობა მრწამსი,
შენზე ნაფიქრი მორევით სავსე;
იქნებ გავტეხო როგორმე ნავსი,
ზარი ვაკვნესო გუმბათის თავზე.

თვალს და ხელს შუა გაქრა სიზმარი,
თითქოს მიწია ეშმაკის კრულვამ.
რით ვითავისო შენი ცისკარი,
როგორ ვიომო ლახვარდაკრულმა.

ღირსი

ჩვენი სიცოცხლე წამიერია,
ო, ეს წამები, რა სწრაფად
გადის.

ბევრი ვარამი დაგვიძლევია,
არ ვიცით, ბედი ვის რას
გვიქადის.

კაცობრიობას არ მოეშლება
ოცნების სხივი და იმედები...
მამული გვიხმობს! სამშობლო
გვრჩება, –
ღირსი ხატყოფის და
გაღმერთების.

ვერ შეატოკებს

კვლავ გადაივსო საფერფლე,
უკვე ბახუსიც მძლავრობს;
მოკვდავო ღამის გათეთრდე,
ლიუციფერი ხარობს.

გახანგრძლივდება ხვალე,
იმ სინანულის ჟამი...
სამოთხის მძიმე კარებს
ვერ შეატოკებს ხანი.

მითხარ

ვერ განავრცეს სახელი
იდუმალმა საგნებმა.
სიუცხოვის დარჩენის
მესმის ქებაც, ძაგებაც.

გამივლია რადგანაც
გზა სწორიც და მრუდც,
წინათგრძნობის განსაზღვრა
მთელ სიცოცხლეს უდრის.

დასაკარგი ბევრია,
უიღბლობა სულს მაძრობს.
მითხარ, საით მელიან
ბედო, მკაცრზე მკაცრო.

სითეთრე დილის

მზე ჩადიოდა მეწვოდა სული,
როს სევდიანად ჟღერდა ფანდური.
ზეშთაგონებით გარემოცული,
ვიდექი შენს წინ წელგამართული.

გადაფურჩქნული და გაურყენელი,
სითეთრე დილის უმაღ დნებოდა.
მეღვა ცხოვრების მძიმე უღელი
და საწადელი არ სრულდებოდა.

ვერ წავეკარე

გადმომაფარე სინათლის კალთა,
არ მოვიშხამო კვლავ სიძულვილით;
იმ, გაღიმებულ ოცნების კართან
ჩაცვარულია მაღა წყურვილის.

აჰა, შევეურებ როგორ თენდება,
ნიავი ნისლის ცრემლებს ატოკებს;
ეჰ, ერთ ღროს ტკბილად გამახსენდება,
ვერ წავეკარე ხოხობს სათოფედ.

შენი ჩურჩული

აჰა, თენდება, ღამის წყვედიანი
მიმოიფანტა უთვალავ ფერად.
გამოიკვეთა სხივის ციალი,
ვეღარ მივაწვდენ ვარსკვლავებს მზერას.

გამომიჯნა წკვარამს ნათელი;
შენი ჩურჩული ჩამესმის ნაზად;
ვიცი, რაღაცა დაგრჩა სათქმელი,
მაგრამ გულის კარს ბოლომდე რაზავ.

აღბათ ამიტომ

როდის იქნება? რომ ნაფიქრალი
გადმოიფრქვევა ნანატრ ლექსებად...
როდის იქნება? სასიხარულო
ცრემლით თვალები, რომ ამევსება.

ეჰ, ბევრი ნატვრა გაუფასურდა,
ბევრი ოცნება ჩაქრა მაშინვე;
აღბათ ამიტომ, აღარაფერი
აღარც მიკვირს და აღარც მაშინებს.

სისხამის ციაგს

შენზე ფიქრები აღარ მასვენებს,
წარსულისაკენ ვიბრუნე პირი.
სარკმელს ჟუჟუნა წვიმა ასველებს,
სასიხარულო ცრემლებით ვტირი.

ვერ დამაჩოქებს დროის დინება,
მარადისობა იღუმლად მიყევს.
გული მარადუამს შენთან იქნება,
სისხამის ციაგს შევესწრო იქნებ.

ვერ გიზიარებ

კვლავ აკეკლუცდა სიზმარში
უზესთაესი არსება;
რადგან სიცოცხლედ მიმაჩნდი,
უშენოდ გული გასკდება.

ვერ შევეჭიდე ჯეროვნად,
ბედნიერების მარწუხებს.
ტკივილად ისიც მეყოფა,
ვერ გიზიარებ ამ წუთებს.

შხუოდეს

მოსაგონარი წარსული
ცხოვრების თეთრი სვეტია,
მაგრამ სიწმინდის კარები
მაუანთ, კვლავ ჩაუკეციათ.

მთავარი მაინც ის არის
მტერს დავხვდეთ მამაპაპურად...
და ჩემი წილი ისარი
შხუოდეს, ვითარც მარულა.

გაუმთელდება

ეჰ, მრავალ ციხე სიმაგრეს,
აღარ ჩამოვთვლი, რადგან ბევრია,
აღარა შესწევთ ძალა გაძლების,
აღსადგენია, მოსავლელია...

და ჰა, ავწიოთ თითო აგური,
ავახშიანოთ სულის ზარები;
გავაცისკროვნოთ გული წარსულის,
გაუმთელდება მამულს ბზარები.

მიკვირს

შფოთვა დასრულდა,
მაგრამ რატომღაც
არ მიხარია.

ხშირად უტყვი ვარ,
გატრუნული,
როგორც ხარია.

განსაცდელის ჟამს,
ისევ დუმილი, –
მიკვირს ძალიან.

უნდა გავწიროთ

რეკავს ზარები ზარზმის,
ეხმიანება ლაშქარს...
მხარზე ბუღბული მაზის,
წელზე მიეღავს დაშნა.

თუ ბრმა მომავლის ჟამი,
საომრად გვიხმობს როცა,
უნდა გავწიროთ თავი,
არ დავიმარხოთ ცოცხლად.

ჩამოკრა ზარმა

ორმოცდაათჯერ ჩამოკრა ზარმა,
ორმოცდაათი იწვის სანთელი.
ბევრჯერ დამიდო ცხოვრებამ
სარმა
და ნემსის ყუნწშიც ბევრჯერ
გავძვეერი.

კარს მომდგომია რადგან სიბერე,
ამაოების ურჩი მონა ვარ.
დასაჯერებელს ძნელად ვიჯერებ,
ვემსახურები შეილს და მომაგალს.

ჯახირ-ჯახირში გადის დღეები,
ერთი მეორეს, არც ერთი არ გავს.
წუთისოფელმა შემასისხლხორცა
ყოველ ცისმარე რაღაცის კარგვას.

რაც გავიარე ძალზე მცირეა,
არ ვიცი კიდევ დამრჩა რამდენი.
უნდა ჩამოკრას ისევ ზარებმა,
უნდა აინთოს კიდევ სანთელი.

და დამიბრუნე

შუალამეა, მძინარს ჩამესმის
ხმა, რაღაც მკვეთრი, ცბიერი, ფლიდი;
არ ვარ ჩვეული ამ ძილბურანში,
ამდენ ბორგვას და სიზმართან ჭიდილს.

ამ კოშმარების ორომტრიალში
გამძაფრდა სულის კივილის ექო;
მეტს ველარ შევძლებ, გამომავსიზღე
და დამიბრუნე სიცხადე ღმერთო!...

შემომავება

ქარმა დაჰბერა, მიმოიფანტა
დროში დამწვარი ოცნების ფერფლი.
გაუფასურდა, უმიზნო დღეთა
უგანაჩენო ჩხრიალი ვერცხლის.

კმარა ბახუსი, კმარა მოცდენა,
თანდათან წარბს ხსნის იმედი ხვალის.
წელში ვსწორდები, შენზე ოცნებამ
შემომავება მედგარი მხარი.

ეჭე ცხოვრებამ

ამ მუხანათურ ცხადსა თუ ძილში,
იმ სახვალთო გზას რომ ვხატავდე,
იქნებ დავძლიო იმ განცდის შიში,
როს მეუფლება ცისკრის ნახვამდე.

ეს ყველაფერი თუ სიზმარია,
როგორ მივხანჯლო ბოროტის ფესვი?...
არც ოცნებებში არ მიმგზავრია,
თუკი სათქმელი ბოლომდე ვერ ვთქვი.

რადგან მოკლდება ჩემი შარა-გზა,
არ აქვს საზღვარი მეხის მოლოდინს.
ეჭე, ცხოვრებამ ვინ არ დაზაფრა
ვინ გაიტანა ლელო ბოლომდის.

მაგრამ რატომღაც

ველარ ვიჯერებ ზღაპრად ნაამბობს,
საფლავთ მოსცილდა ღოდების გროვა.
საწუთროს აბა როგორ ვაამო,
როს სიხარულზე მეტია გლოვა.

იმ მოწყვეტილი ვარსკვლავის მჯერა,
რომელიც წუთით მომივლენს ელვას;
მაგრამ რატომღაც არ ვიცი ჯერაც,
ვინ როგორ ჭრის და ვინ როგორ კერავს.

უუნებურად

როს სასიკეთოდ მეცვლება ნირი,
რაც უკუღმაა წადმა წავმართე.
გულმა შეიგრძნო დაღადი მწირის,
ჟამის სიმძაფრე თითხნის განაჩენს.

განგება მაინც თავისას იტყვის,
ფესვს ვერ იკიდებს მრწამსი შენდობის.
უუნებურად ქარწყლდება ფიცი,
ჩრდილში გაყურსულ სინდისს ვენდობი.

აღუღუნდება

წიწვოვან გორებს თავს ვერ ვანებებ,
ჯიხვის ნავარდი ამშვენებს ქარაფს.
გაცლია სიქა ძველ-ძველ ზმანებებს,
აწმყოს ვერ ვაცლი მტკერსა და ტალახს.

დაძრწის ფიქრები ქარივით ჩქარი,
სანუგეშოა სხივის ციმციმი.
საშინელია და გულსაკლავი
დაკოდელი ხის სიმწრის სიცილი.

არ დააყოვნებს ავდრის ხორხოცი,
აღუღუნდება ძველი ბუხარი.
მონანიებით, უბიწო ღოცვით,
ჩაცხრება სული ნაქარბუქარი.

ისე დამწყვიტე

დიდი ღამეა და ნერვებაშლილს
არ მეკიდება არარა რული...
ეს გაწბილება შებოჭილს დამშლის,
ისე დამწყვიტე ძვირფასო გული.

ამ უსაშველო ქართა გნიასში,
კვლავ იმ ბინულის მესმის რაკრაკი,
როს ვეხვეოდით ერთად სილაში,
როს სიყვარულის მადლით გაჟქვავდი.

ვერ დავიოკე

დილის სისხამზე კენესის ჩიორა, –
შველას ითხოვსო, შველას მამული.
ახლად ფეხადგმულ შვილს გულში
ვიკრავ.
გამძაფრდა ჭერში ფორთხვა დამურის.

ვერ დავიოკე ოხერი გული,
ზამთარი წასვლას ჯერ არ აპირებს;
ცახცახებს ყინვის ქათქათა სული,
სიმშვიდის ხიბლი ძარცვავს ნაპირებს.

ჩემი გრძნობები

თვალსაწიერი იღუმაღდება,
მრავლისმთქმელია ნათება
 მკრთალი.
მადლია, როცა ხსოვნაში რჩება,
ტკბილ-მწარე კოცნა მშვენიერ
 ქალის.

ყველაფერს, აბა როგორ გავშიფრავე,
როცა თვალეებში თველემის ნისლია;
მონატრებისგან თავს ვგრძნობ
 საშინლად,
შენი კვლავ ხილვა არ შემიძლია.

ჩემი გრძნობები ნისლში ბარბაცებს,
სუნთქვაშეკრული ციმციმებს ვნება...
თუმცა რიტმებმა სულ მთლად
 გამძარცვეს,
კვლავ სასიძღუროდ თავს
 მივეც ნება.

მზესავით ბრწყინავს

თუკი გინახავთ, ოდესმე ვინმეს
კოხტა, ღამაზი სოფელი კირცხი,
წარმოსახვაში ის მარად გიწვევთ,
როგორც ყოველთვის, ხელგაშლით
გიცდით.

ახლა შორსა ვარ, მაგრამ მგონია,
თითქოს ხელს მიქნევს ძელქვა
ლეტეშის.
ახლად ამოსულ მზესავით ბრწყინავს,
წარსულის ხიბლი ჩემს იმედებში.

როცა მაღიმაღ შრიალებს მდელი,
საოცარია უთუთის გორა;
რა დამავიწყებს, აბა იმ ასულს,
ერთხელ სიზმარში რომ მიაგბორა.

თუკი გინახავთ, ოდესმე ვინმეს
კოხტა, ღამაზი სოფელი კირცხი,
მაშინ მიხვდებით, რომ მენატრება
და გულმხურვალედ ისიც რომ
მიცდის.

და ყველაფერი

გულყრის ტოლია ამ ბუღში დაღლა,
გაანმაგდება ნატვრა ქარისა,
როდესაც ერთ დროს, იმ მოსეს ადალს
სწყუროდა წყალი იორდანისა.

იმ წყურვილებმა სად არ იარა,
ვის აკუნესებდა ვის კი აღხენდა,
ბევრს მოუშუშა თითქოს იარა,
ბევრმა მიუშვა თავი სახედნად...

და როცა ტაღლა ისევ თამაშობს,
იმ ქანაანის ირხევა ფარდა,-
შევეჭიდები ბევრჯერ ქარაშოტს
და ყველაფერი, სიკვდილის გარდა.

არ იკარგება

მშვენიერია ბავშვთა ანცობა,
ვით უწმინდესი ქალის მანდილი.
ვინ არ ჰმონებდა ვნებით დათრობას,
ვის არ ზვერავედა ტრფობის აჩრდილი.

როს ეცვათ დედებს კაბა ქათიბი,
არვის ჰყვედრიდა ალალი ლუკმა;
წარსულს ჩაბარდა ჟამი ნატიფი,
არ იკარგება თვითგვემა უქმად.

იმედის სხივი

მიხმობს განწყობა ბრძოლის და
წინსვლის,
უნდა ვაპკურო მხეფები ვარდებს.
ავეფიდი როგორც ქარის წისქვილი,
ტაიჭით ველზე გავინავარდე.

თითქოს გაკვეთე სინათლის ზღვარი,
იატაგანი ავაბზრიალე.
გულზე დაესო ღრუბელს ლახვარი,
იმედის სხივი კურნავს იარებს.

რომ დღეს

რაც მოშხუის, მიწა ტორტმანებს,
ამოცისკარდა ზღაპრული რაში,
გადაუფრინა ველებს, გორმახებს,
ბერმუხამ ღრუბელს უთაქა ყბაში.

რაში განუდგა ამ ბნელ სამყაროს,
იკაროსივით აიჭრა მზისკენ...
გაოგნებულმა, უნდა ჩაეთვალო,
რომ დღეს უფალი ჩემს ღაღადს ისმენს.

ვის განადიდებს

ვინც ტრფობის ქარცეცხლს
არ თვლის არაფრად;
უფასურდება მისი ბარაქა;
მას აგულქვაებს დავიდარაბა,
უაზრო ბუტბუტს ჩათვლის
ქარაგმად.

ეჰ, სიყვარული, ვის არ იტაცებს,
ვის განადიდებს, ვის კი აკნინებს...
ო, იმ სანუკვარ წამთან მისვლამდე,
ფრთა მოსტეხიათ ბევრჯერ არწივებს.

ამ საწუთროში

რომ ვერ ავეყვი ცხოვრების ღვრიტას,
ვერ შევიმეცნე ნუგეშის მადლი.
გაუცხოება სასწაულს იტანს
და სიახლოვის შორეთში ბარდნის.

ეჰ, გახსენებაც აღარ მინდება,
ეჰ, გული ამდენს როგორ დაიტევს...
ღმერთმა წყალობა თუ არ ინება,
რისხვა ოცნებას თქეშად წაიღებს.

მოფრინდებიან ისევ მერცხლები,
გამოიარეს გზა უღმობელი.
ამ საწუთროში ძლივსღა ვჩერდები,
გამწუთხებულა წუთისოფელი.

დედაო ქართლის

დედაო ქართლის!

მიწყალობე სიმტკიცე ხვალის,
რომ შევძლო მოხდა
ბოლომდე ვალის.

დედაო ქართლის!

ეგ ღვთიური შემახე ხელი,
დამალოცვინე კირითხურო,
მთესველი, მხვნელი.

დედაო ქართლის!

დაგვიფარე, ვით გვიფარავდი;
ერს მოუვლინე დიდების მადლი –
აწ და მარადის.

განვსჯი

წუხილსა და ურვაში
მოვიარე გარემო;
ბევრჯერ ჩავრჩი ბურანში,
ბევრჯერ მახე დამეგო.

დამეული ცდუნების
არ ჩანს ძღვენი ნანატრი;
უხიაგი ბუნების
საიდუმლოს ვმაღავდი.

მხრებზე ტვირთი დამძიმდა,
რას მიმზადებს გამჩენი?...
ვიცი? განა რა მინდა –
განვსჯი დღეებს დარჩენილს.

სადღაც

სულის ანათემამ
ძლივსდა გაათენა.
დარდი განმიქარვა
დილის ნიავექარმა.

ჭალის ხეთა კრთომა
სუნთქვას ეამბორა.
სადღაც იმალება
მისი ბრწყინვალება...

სად წადი

ჩამესმა ბურანში
ვერხვების შარი-შური.
აივსო მუდართ
სიზმარში დანიშნული...

გუნება გათანგა
აისის სიმძაფრემ;
სად წადი, სადა ხარ,
გზას რად არ მინათებ.

ღამეული ფიქრები

ო, რა ძნელია ღამეული ფიქრების სევდა,
გალიგვებულ გულის ძგერის უტყვი პასუხი.
ო, რა ძნელია, უგვირგვინო ოცნების სეტყვა
და მთვარეულის აღტკინების უმნო ბახუსი.

ო, რა ძნელია, მიკნაული გულის ფრიალი,
დაწყვეტილ ნერვთა უსაშველო
შფოთვა-გოდება.

ო, რა ძნელია დამწვარ ფრთებით ცაში
რეალი,
როცა სხეული უკან წკვარამს უახლოვდება...

ბოლოს

აბა, როგორ არ ვადიდო
ქართულ გენის მადლი;
ოდითგანვე ჩვენს სულებში
სათნოება ბარდნის.

ბევრმა, ვინც რომ შევიფარეთ,
ბოლოს მახე დაგვიგო;
დროულად ვერ ვითავისებთ
საკეთებელს – სარისკოს.

თავის სვებედს

ვართ,
ცას და მიწას შორის
გამოკიდულნი;
გულების სითბოს
გაეურბით და
ხან ვეძებთ სანთლით...
აღბათ სიცოცხლე,
სიზმარია
ცხადში ხილული,
რადგან წინასწარ,
თავის სვებედს
ვერაგინ გათვლის.

შემადლებინე

ამ ჩემს ტრფიალში ჩავექრები,
ამ ვარამს გულში ჩავიკლავ;
მაგრამ საერთო სატკივარს
ამოვიგმინებ მაღი-მაღ.

არ დავიჩემებ მამულო!
რომ მნათობივით გინათო;
შემადლებინე უფალო,
რაც პაპამ შეძლო წინათო.

არ დაიკარგოს

დღე დღეებს მისდევს,
 ღამე ღამეებს,
ვერ განვიქარვე სევდა.
სული დაოსდა, გამოიფიტა
და გულიც ძლივსღა ფეთქავს.

ღმერთო, მარგუნე ძალა
 ისეთი,
რომ დავიოკო განცდა;
არ დაიკარგოს, ნდობის
 შეგრძნება
და კაცის დგომა კაცთან.

უკარება

ეკლიან გზის ჩხვლეტას ვჩივი,
ვერ შევადე ტრფობის კარი,
შემწერალი ვარ, შელოცვილი,
ჩამესვეტა სულში ბზარი.

ბინუღივით მორაკრაკე,
ეს ცრემლების ჩანჩქერია.
უკარება სინარნარე
გულში ღახვრად ჩამრჩენია.

უნდა გიმღერო

უნდა გიმღერო, ჩემო მამულო,
მინდა, ბრწყინავდე როგორც მთიები;
მინდა, ალაღად რომ გემსახურო,
ვერ გვაცდუნებდეს ყოფა ცბიერი.

მინდა, რომ ჩვენში მარად ხარობდეს
ხოდაბუნები, ვაზის ყლორტები.
კაცი უაზროდ აღარ ავობდეს,
აღზევდეს ჟამი გამოცოცხლების.

გადმოიღვარა ლექსად ფიქრები,
ჭეშმარიტებას ვეთაყვანები...
ისევ და ისევ, ერის დიდების
და გამარჯვების გვიხმობს ზარები.

ხვალ

სული-წმინდის სიდიადის
მოზღვავენას ვიზიარებ.
თემშარაზე ისევ ბარდნის,
სუსხი წიწკნის ცის იარებს.

ეჰ, რატომღაც ვეაჯები
განჩინების განივთებას.
კეკლუცობენ დღეს ქაჯები,
ხვალ მზის გლოვა დაიწყება.

პოეტს

ჯერაც შორსაა ჟამი სიბერის,
გაქვთ შემართება ახალგაზრდული;
რომ დაეფიქრდები, როცა გიცქერით –
მხრებს არ გიმძიმებთ მძიმე
წარსული.

ხართ ამაყი და შეუპოვარი;
ეს თქვენი ღვაწლი მართლაც
დაფასდა.
მაშინ იქნება მყოფადი მძლავრი,
როს გადიქცევა ერთი ათასად.

ძნელად

გაწბილებული იდუმლად გეტყვი,
რომ ავხმინდეთ ტკბილ საზანდრებად...
სუნი მცემს ავდრის, თოვლის და სეტყვის,
ვწუხვარ უდროოდ თუ დაზამთრდება.

წვიმა ამადამ უთუოდ მოვა,
დაუსველდებათ ჩიტებს სახლ-კარი;
თუ უნებლიედ დაიწყებს თოვას,
შეიმოსება მიტკლით მთა-ბარი.

ამ საგულეში ფეთქავს აპრილი,
ტრიალებს სულში მზე და ბადახში.
დღევანდელობა ვიცი დამცინის,
ძნელად ორთქლდება ბინდის ნახარში.

სიახლე მინდა

თითქოს ვერ მხედავ,
თითქოს ვერ მამჩნევ;
ვერ ვეუფლები
საუფლო საშველს.

გაუცხოების
სიახლე მინდა;
ღრუბელი ელვის
მაშხალას წინდავს.

გამოანათე

მაინც წახვედი, მაინც წახვედი
და დამიტოვე გულში ნაღველი;
არ შეისმინე ჩემი ვედრება,
იქნებ მოხვიდე კიდევ ერთხელაც.

იქნებ უწამლო ამ გულს დარდიანს,
დემონებს სული დაუბარდნიათ...
დაკოჭლდა ჟამი სამარადისო,
გამოანათე დროზე აისო.

მრავლისმეტყველი

ამ გაურანდავ ჩემს საგალობელს,
თუ ჩიორები ისევ მღერიან,
უფალი შვებით დამაწყალობებს,
შევიმოსები როგორც ფერია.

დარჩება ჩვენი სიტყვა და ღოცვა,
მრავლისმეტყველი სულის ქარტია...
არ შემიძლია აქ დიდხანს მოცდა,
რადგან ეპკურა ცრემლი მანტიას.

იდიდე

წარბშეკრული და უხასიათო
ველოდი ამ დღეს;
ეს განთიადი, უნიათო
სინათლეს აფრქვევს.

დაე, ვეზიდო გოლგოთის ჯვარი
მოყვასის გამო;
რომ განვიქარვო მეც წუთით ჯავრი –
იდიდე უამო.

ვერ მოვიხადე

ჟამთასვლას ებრძვის ზვიადი ნება,
აჰა აფეთქდა ვაზის ყლორტები;
სიზმრის ახდენა ისევ მინდება,
რადგან გიხილე როგორ ირთვები.

ველარ ვშორდები ნაზმანებ ნაპირს,
კვლავ აწიწმატდა ფიქრები თარსი;
არ გამიწყდება იმედი ხვალის,
რადგანაც ფიცის ერთგული დავრჩი.

ამაყად მიმზერს ლურჯი ცის თვალი
და უხნეობა რომ ვერ ვიწამე,
ვერ მოვიხადე ბოლომდე ვალი,
ვერ შევიფერე შენი სინაზე.

სულს

სივრცე მშვიდდება, მე ვერ ვმშვიდდები,
რას ვიმოქმედებ არ ვიცი ჯერაც;
სტვენით იკლებენ ზეცას ჩიტები,
ვეპაექრები ჩემს ბედისწერას...

მინდა, რომ იყოს უფრო მოწყალე,
გამიხალისოს გული ბებერი.
სულის სატკივარს ვერ ამორწყავენ,
თუ არ ვიქნებით მიმტკეპებელი.

გახშირდა

როგორ დახრიან ვერხვები ტოტებს,
თუ არ მიეცა საფიქრალს წონა.
მოსახდენი ხომ, არ უნდა მოხდეს,
არ შემძრას ტვირთქვეშ გასრეხის
ძრწოლამ.

გახშირდა შუბლზე სიქენჯნის ცვარი,
აზრი არა აქვს ბედზე მინდობას.
ვის არ წაღეკავს, ამ მთის და ბარის
თავგასულობა და წყალდიდობა.

განგებამ

არ წაიშალა ის მონატრება,
ვერ დამავიწყა ზღვამ და ხეობამ;
მაგრამ არ ვიცი რად მეღანდება,
ცას ცისარტყელა რომ ეხვეოდა...

ნაცარა ჩიტი მოფრინდა ისევ
და იკეკლუცა როგორც ეწადა.
ამოდ ვდიე იმ ზღაპრულ ირმებს,
რადგან გაწვიმდა, რადგან შეღამდა.

ვეღარ ვპოულობ ალიაქოთში,
აქ ძაღლის კუდი თუ სად მარხია...
და უშენობის სუსხით გათოშილს,
განგებამ რისხვა თავს მომახვია.

ელვამ

კვლავ ათუხთუხდა ვენებში სისხლი,
ველარ ვამრთელეებ ამ გულს დაკორტნილს.
შემომიტია საწუთრომ რისხვით
და აცუნდრუკდა ჟამი გამოცდის.

ვერ გავემიჯნე ძალას უხილავს,
ვერ ვითავისე ვარდების თოვა.
გადავქცეულვარ უხმო წუხილად,
გამაპირქუშა სიმშვიდის ძრწოლამ.

აუტალახდა მრუდე გზა-შარა,
გაწბილებული ფიქრის ნაკვალევს.
ელვამ ბინდ-ბუნდის ზვირთი დაშალა
და აღრენილი რისხვა კანკალებს.

სულ ზედმეტია

მშობლიურ მიწის საკვირველების
იდუმალ ძალას შევთხოვე შეველა.
აყვავებული მინდორ-ველების
ამოუცნობი სიწმინდის მჯერა.

ველარ განვსაზღვრე წონა და ზომა,
ხილულ მშვენებას ვერ შეველიე.
სულ ზედმეტია იქნებ ეს კვდომა,
რადგან ცხოვრების ზვირთს შევევრიე.

ვერ მაიმედებს

ამ მთების თვალის შევლებაც მყოფნის,
რომ დაეფრთიანდე ბუნების მადლით.
მუხლმოდრეკილმა დავწურე ოფლი,
სულში ვარამის ფიფქები ბარდნის.

ვერ გამიგია ადამის ძეთა,
გამუდმებული შურით გნიასი.
ვერ მაიმედებს შრიალი ხეთა,
ვერ გაგახარე ვარდი სილაში.

ჩირაღდნად იწვის

გადაირბინა წლებმა გრიალით,
მათრობს სურნელი ცისა და მიწის.
სიჭაბუკის და ყრმობის ტრფიალი,
ჩემში სიცოცხლის ჩირაღდნად იწვის.

განვლილ ცხოვრების ნაფეხურს წაშლის,
ასე გულუხვად მოსული თოვლი.
სურვილი მითრევს ოცნების ზღვაში,
აცრემლდა თვალი წამწამის თრთოლვით.

მგონი აკვნესდა ჩუმი შუადღეც,
მესმის გნიასი ბებერი ზამთრის;
არ მინდა აწმყო უკვალოდ ჩაქრეს,
ქარბუქი ფიქრებს სახეში მაყრის.

რადგან დამძიმდა

როს ნაფიქრალით ვავსებდი ფურცლებს,
ქარცეცხლში რითმის ბრჭყალებს
კეკელავდი.

შაშვის გალობა მომესმა უცებ
და გამიშეშდა ხელში კალამი...

მის წყლიან თვალზე მოსწყდა ღიმილი,
ააწკრიალა ჰანგები მშვიდი.
ვერ ვითავისე ყველა ტკივილი,
რადგან დამძიმდა ცხოვრების ტვირთი.

რომ არ მიენდოს

მომბეზრებია გვემის ყურება,
ვინ არ გამხდარა მიწის ულუფა.
ტანჯული სულის უბედურება,
მღუღარე ცრემლებს კვლავ გაულუმბავს.

დაკოდილ გულის ამ გამოძახილს,
გათელილ ზღუდის დათმობა არ სურს;
მოკვდავი მაინც თავს ისე არ ხრის,
რომ არ დაეყრდნოს დაბოდმილ წარსულს.

მყოფადის მრწამსი

სულს ესაღბუნა საგალობელი,
დააფრთხო ღამის მოახლოვება;
ამ ჭიდილისგან რაღას მოველი,
როცა განწყობა მიზანს შორდება.

როგორ აუღერდნენ ო, ეს ჰანგები,
თითქოს აღზევდა გენი სუფრიდან.
ღამენათევი რადგან ჩავქრები,
გოდება ჩემი არვის უკვირდა...

და ეს უსაზღვრო ფიქრების ჩქერი,
თუკი ათრთოლდა ათინათებად,
გარდასულ წამის შენიღბულ ცქერით,
მყოფადის მრწამსი განისაზღვრება.

უნდა განახლდეს

განკურნავს ოდეს, (მე ასე მჯერა)
გულისტკივილს და მუხდალ სადარდელს,
შენი თვალების გამჭოლი მზერა,
ოცნების სითბო ამწევს ცათამდე.

თქორი ზამბახებს კვლავაც დანამავს,
ისევ სათუთად ვინახავ სათქმელს;
მას ბოლო-ბოლო ვეღარ დავმალავ,
თუმცა ეს გრძნობა უთქმელად დავთმე.

უნდა გაიხსნას ახალი სივრცე,
უნდა განახლდეს დვრიტა და მზერა...
შენი გოგმანი მახარებს ისევ
და სასწაულის ახდენის მჯერა.

რედაქტორისგან

გამოგაფხიზლა ხეთა შრიალმა,
შეგრძნებადია დუმილი დილის.
მთაში მეწყერმა დაიგრიალა,
აჰა, განგაშის სირენაც წივის.

უნდა გახვიდე იმ შარაგზაზე,
სადაც ეკლები გასისხლიანებს;
გაყურსულია ჯიხვი ქარაფზე,
მტლად დასდებია შფოთი იარებს...

და ჰა, ზამბახთა შემოგარენი
საიდუმლოთა ინახავს ნუსხას...
დაჯავშნილია გასახარელი,
გუღს ჯადოსნური ჭინჭარი სუსხავს.

პ. ქ.

ს ა რ ჩ ე ვ ი

დილის დუმილი.....	3
შეგუება.....	4
* * * თუ.....	4
და უცაბედად.....	5
* * * სული.....	5
არ მინდა.....	6
რომ შეგასმინო.....	6
შენატრის.....	7
ჯამთასვლის გამო.....	7
მომავლის რწმენის.....	8
კვლავ გუგუნებენ.....	9
თვალს გვიხსნის.....	9
ბრმა აღსარება.....	10
* * * საცდურის.....	10
არ დაძაბუნდეს.....	11
* * * ბევრ რამეს.....	11
რომ მიმოვახლო.....	12
* * * შხუის.....	12
არ ჩანს.....	13
* * * როცა მიხედება.....	13
უნდა გავხედნო.....	14
შესალოცია.....	14
როცა სიჭაბუკეს.....	15
ავი ფიქრი.....	15
სიზმარი წუხანდელი.....	16
როგორც უნდა.....	16
საკურთხევლთან.....	17
* * * ღმერთმა.....	17
ბოღმის სამსალით.....	18
შენი თვალები.....	18
ღირსების მადლი.....	19
ქარი მუქართ.....	19
განცლა.....	20
კრძალვით ვეხები.....	20
როგორ ვაღმერთე.....	21
* * * გაზაფხულია.....	21
უყოყმანოდ.....	22

* * * მძლავრობს.....	22
მაეჭვებს.....	23
არ მომასვენებს.....	23
რადაც იცვლება.....	24
თვალს თუ ამიხელს.....	24
ნაწროთობი ფიქრი.....	25
ჩემში.....	25
შენი ვარამი.....	26
* * * ვუმზერდი.....	26
არ ცხრება.....	27
უნდა შევევა.....	27
შენზე მლოცველი.....	28
* * * თვალს.....	28
როს ჩაგაწანი.....	29
* * * ბეგრი.....	29
შეეძახო.....	30
ეს რა დამმართეს.....	30
გადმომეყარეთ.....	31
მინახავს.....	31
ვერ ითავისე.....	32
თითქოს მეტოქე.....	32
მამუღს.....	33
არ შექვევთოს.....	33
კვლავ ქაქანებენ.....	34
* * * ისევ აივსო.....	34
განგების რისხვის.....	35
ვერ ამოვგლიჯავ.....	35
დღეს აღიონზე.....	36
ძლივსდა.....	36
რადგან ჩამქოლა.....	37
* * * არ მინდა.....	37
ვერ ვიხალისე.....	38
ქარის გნიასი.....	38
რას მიზამს.....	39
ეს სახვალთ.....	39
აროდეს.....	40
* * * განუკითხავი.....	40
წარუშლელია.....	41
ვერ ვითავისე.....	41
ტკივილი ჩემი.....	42
გაწბილებით.....	42
უფსკრულის თავზე.....	43
* * * მწუთხეა.....	43

თუ ყოველივე.....	44
ერთად.....	44
დე დამეკისროს.....	45
* * * იდუმალია.....	45
შემეცნება მიჭირს.....	46
გულს დაეხვია.....	46
სუნთქვის მაღლი.....	47
ასე მგონია.....	47
ტატნობის ზღურბლზე.....	48
* * * დააგვიანდა.....	48
ყავის ფინჯანში.....	49
* * * როგორ ყვითლდება.....	49
ამ გულს.....	50
* * * მზად ვარ.....	50
შემაბარბაცა.....	51
* * * ბედს.....	51
კვლავ მაიმედებს.....	52
* * * ზოგჯერ.....	52
უცებ.....	53
* * * დღეს.....	53
მტერს გულში.....	54
ერთად ჩაჰქრებით.....	54
დაისის ბუღში.....	55
* * * ისე პირფერად.....	55
არ უადვილებს.....	56
ელვის ეშხი.....	57
მხოლოდ იმას.....	57
გზას ცხოვრებისას.....	58
დე დამიამე.....	59
ბეკრჯერ დავხარე.....	59
ამ ჩემს სინანულს.....	60
გაუფასურდა.....	61
თავისუფლების ვერ ცხეება კვერი.....	61
დამუხტულია.....	62
ჩააწიკწიკებს.....	62
მაგრამ უშენოდ.....	63
ნუ გათელავთ.....	64
ვის ესმის.....	64
მასხენდება.....	65
სულის სახადი.....	66
კვლავ შრიალებენ.....	67
ვერ ავიცილეთ.....	67
რომ ესადაგოს.....	68

მომავლის რწმენას.....	69
ებლაუჭება.....	70
ნეტარება.....	70
მოვალ შენთან.....	71
თითქოსდა ვაგებ.....	72
ვერ ვედირსე.....	73
როს გულგრილობა.....	73
რომ რწმენა შემრჩეს.....	74
არ იქნება.....	75
მთვარის ანრდილთან.....	75
სანთელს დავანთებ.....	76
ვერ გადაგებ.....	77
აღგზნებამ.....	77
გვედირსება.....	78
რატომ.....	79
რომ მთელ დუნიას.....	79
კვლავ ზეცისაკენ.....	80
გინდა?.....	81
არ იქნება.....	81
რადგანაც.....	82
ვერ ვიადვილებ.....	83
მოფუბრუნდები.....	83
სიხარულს.....	84
ისევე.....	85
უანგაროდ.....	85
მაჟროლებს.....	86
ვერ გამიგია.....	87
ჩუმი რისხვა.....	87
მზის მოიმედე.....	88
სულ სხვა.....	89
თუ დაიჯერებ.....	89
კრავის დუმილი.....	90
მრავალჯერ.....	90
გულს ეფონება.....	91
ვხედავ.....	92
სული აბორგდა.....	93
მარადუამს.....	93
უნდა ვამრავლოთ.....	94
* * * გამოირიცხოს.....	94
შემაძლებონოს.....	95
ეჰ მაშინ უკვე.....	95
როს შენი ღანდი.....	96
სიხარულით.....	97

გპოვე.....	97
რით ვითავისო.....	98
ღირსი.....	99
ვერ შემატოკებს.....	99
მითხარ.....	100
სითუთრე დიღის.....	101
ვერ წავკეარე.....	101
შენი ჩურჩული.....	102
აღბათ ამიტომ.....	102
სისხამის ციაგს.....	103
ვერ გიზიარებ.....	103
შხუოდეს.....	104
მიკვირს.....	105
უნდა გავწიროთ.....	105
ჩამოკრა ზარმა.....	106
და დამიბრუნე.....	107
შემომავება.....	107
კვე ცხოვრებამ.....	108
მაგრამ რატომღაც.....	109
უუნებურად.....	109
აღუღუნდება.....	110
ისე დამწყვიტე.....	111
ვერ დავიოკე.....	111
ჩემი გრძნობები.....	112
მხესავით ბრწყინავს.....	113
და ყველაფერი.....	114
არ იკარგება.....	115
იმედის სხივი.....	115
რომ დღეს.....	116
ვის განადიდებს.....	116
ამ საწუთროში.....	117
დედაო ქართლის.....	118
განესჯი.....	119
სადღაც.....	120
სად წადი.....	120
დამეული ფიქრები.....	121
ბოლოს.....	121
თავის სეებედს.....	122
შემადლებინე.....	122
არ დაიკარგოს.....	123
უკარება.....	123
უნდა გიმღერო.....	124
ხვალ.....	125

პოეტს.....	125
ძნელად.....	126
სიახლე მინდა.....	127
გამოანათე.....	127
მრავლისმეტყველი.....	128
იდიდე.....	128
ვერ მოვიხადე.....	129
სულს.....	130
გახშირდა.....	130
განგებამ.....	131
ელვამ.....	132
სულ ზედმეტია.....	133
ვერ მაიმედებს.....	133
ჩირაღდნად იწვის.....	134
რადგან დამძიმდა.....	135
რომ არ მიენდოს.....	135
მყოფადის მრწამსი.....	136
უნდა განახლდეს.....	137
რედაქტორისგან.....	138

დავით არახამია

დილის ღუმელი

გამომცემლობა: „თაკვერი“

ფასი: 5 ლარი

